

Paaschgebruiken voorheen en thans. — Foto's uit het Heilige Land. — De „Lakenhal" te Leiden geopend. — De Bloemententoonstelling te Aalsmeer. — De slechte verbinding aan den overkant van het IJ.

No. 41
(15)
12 April
1922.
PER NUMMER
20 CENT.
VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT

Panorama Paaschnummer

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

Palmzondag-stemming in een hollandsch dorp.

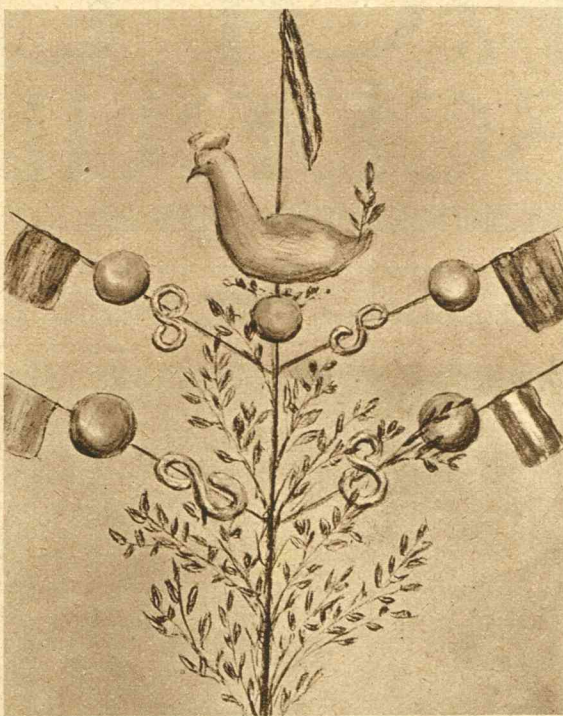
Paaschgebruiken voorheen en thans door F. W. Drijver

ver het Paascheest en de, deels verouderde, deels nog in zwang zijnde, Paaschgebruiken zou een boekdeeltje te schrijven zijn. Alles wijst er op, dat het feest veel ouder is dan het Christendom en zijn oorsprong neemt in de Heidenwereld, waar het uit blijdschap over de „Opstanding der Natuur”, bij gelegenheid van de „dag- en nacht-evening”, dus als Lentefeest werd gevierd.

De Duitsche benaming Ostern verwijst o.a. nog altijd naar Ostera, de oude heidensche lentegodin. Maar meer nog dan deze en de Engelsche naam Eastern wijzen tal van gebruiken, voorheen en thans op dit gebied in zwang, op zijn oude herkomst.

Het begint feitelijk al met den aan het Paascheest voorafgaanden Zondag, den „Dies Palmarum”, welke later in verband gebracht is met den Intocht in Jeruzalem. Als oud symbool van overwinning mocht de Palm niet ontbreken, waar de zomer het van den winter bleek gewonnen te hebben. De ouderen onder ons hebben zich misschien als kind nog wel vermaakt met den *Palmpaasch*, welke nu uit den tijd geraakt is. Wat werd daar soms een zorg besteed aan de versiering met krakeling (het oude, vervormde zonnerad), sinaasappel (de nieuwe vrucht) en vooral het haantje (verkondiger van den dageraad en het nieuwe leven), dat aan geen palmpaasch mocht ontbreken, maar er fier prijkte, zoo goed als op een toren. Naar men wil, is deze vogel hier niet anders dan een overblijfsel van het oude offer aan de goden, die hun invloed deden gelden op de vruchtbaarheid.

Die vruchtbaarheid te bevorderen lag ook ten grondslag aan de Paaschvuren; welke bij een Zonnefeest behoorden en ijverig gestookt werden of nog worden

Palmpaasch met haantje, krakelingen en sinaasappelen.

Paaschhaas,

zooals die o.a. voorkomt op Paaschgroet-Prentkaarten.

levende uitbreken. Intusschen: het is bekend dat het ei een voorname rol speelt in de cosmogonieën der oude volken, waar b.v. Kalevala, het helden epos der Finnen er zelfs het heelal uit laat voorkomen. En, immers, bij onze Germaansche voorouders was het ei gewijd aan Holda, de godin der animale en vegetale vruchtbaarheid, alsook aan de bovengenoemde Ostera.

Het verwondert ons dan ook allermintst te vernemen, dat eeuwen voor onze jaartelling b.v. in China de gewoonte reeds bestond elkander, bij den aanvang der lente, eieren ten geschenke te geven. Nergens geschiedde dit misschien op meer verkwistende wijze dan aan het hof van Lodewijk XIV en XV, die de eieren, welke zij aan hun gunstelingen aanboden, zelfs met edelgesteente lieten versieren en nergens vond het op grooter schaal plaats dan in Rusland, voor het uitbreken van den ontzettenden wereldbrand. Inzonderheid waren het de Huzulen, bewoners der Oostelijke Karpathen, die zich toededen op het versieren van paascheieren met figuren, als een lam, visch, kruis, engel, en met spreken, als Christos Woskress, d.w.z. de Heer is opgestaan.

De roode kleur, welke onze suikerbakkers er nog altijd zoo gaarna aan geven, is natuurlijk ontleend aan de zon.

In Duitschland gaan hier en daar de kinderen op Paaschmorgen in de weide eieren zoeken, zingend:

O, Osterhaas, o, Osterhaas,
Leg dyni Eier ins Gras,

want zij gelooven dat de haas, welke aan de godin Ostera gewijd was en aan welke zij het vermogen zou toegekend hebben zich in een vogel te metamorphoseeren, de paascheieren legt. Geen wonder dan ook, dat de haas prijkt op zoo menige paaschkaart, welke men elkaar als feestgroet pleegt toe te zenden. Tegenover deze, in oorsprong heidensche, opvatting vertelt men elders den kinderen dat de oude klokken, die op Schortel Woensdag naar Rome gingen om gezegend te worden, als zij, na hun terugkeer, op Paaschavond, d.i. de dag voor Paschen, geluid werden, links en rechts geheele vlagen eiers werpen.

Zooals gezegd, over de verschillende eigenaardigheden, aan dit feest verbonden, raakt men niet spoedig uitgepraat. Een overoud gebruik, bij de Grieksche Christenen, die in het Heilige Land wonen, in zwang, is hierbij in beeld gebracht n.l. de *Verdeeling van het Heilig Vuur*. De afbeeldingen laten aanstonds zien dat de houding der wachtenden niet bepaald in overeenstemming is met den eerbied, verschuldigd aan de omgeving. Het volk gelooft namelijk, dat op Stillen Zaterdag het Paaschvuur uit den hemel in het Heilige Graf nederdaalt. Als des morgens alle lampen gedoofd zijn, ook die van het Graf, verdringt zich de menigte, onder den uitroep van het „Eleison” d.i. „Ontferm u onzer”, wachtende op de dingen, die komen zullen. Nadat de wachtenden elkander tot den middag verdrongen hebben, hetgeen vaak tot ruwe tooneelen aanleiding gaf, wordt eindelijk te drie uur de „Nederdaling van het Vuur” aangekondigd, waarna de Patriarch zich in het Graf begeeft, in elke hand een bundel waskaarsen houdende. Onmiddellijk daarop verschijnt de Aartsbisschop, de beide handen vol brandende kaarsen, aan welker vlam ieder zijn kaars tracht te ontsteken, terwijl anderen het Graf binnen

Een processie van Grieksche Patriarchen in de Verlosserskerk te Jeruzalem gedurende de Paaschweek.

op „Paaschbult” of „Paaschberg”, zooals menig dorp nog in zijn nabijheid kan aanwijzen. De resten van het zoogenaamde „Nodfyr”, dat maagdelijk moest zijn, d.w.z. door wrijving van twee stukken hout verkregen was, werden dan ook zorgvuldig over de akkers gespreid.

Meer dan iets anders wijst het *Paaschei* op de oude beteekenis van het feest. Eerst later werd het ei in verband gebracht met het N. Testamentische Opstandingsverhaal, waar het vergeleken wordt met een „steen graf”: wat er in is, schijnt dood, maar kan,

Pelgrims, het „Heilige Vuur” dragend, voor de Verlosserskerk te Jeruzalem.

dringen om hetzelfde te doen aan de vlam der daar ontstoken lampen.

Dit gebruik ontleent zijn oorsprong aan het mirakel, bestaande daarin, dat voorheen, nadat de lampen in het Heilige Graf in de Passiedagen volgens gewoonte waren gebluscht, een vuurvlam in de tombe nederdaalde om ze weder te ontsteken. Tot straf voor plaatsgehad hebbende ongeregelde heden, zou dit wonder sedert de twaalfde eeuw opgehouden hebben, nadat het zich meer dan zeven eeuwen, sedert de dagen van Hieronymus, herhaald had.

Links:

In afwachting van de nederdaling van het „Heilig Vuur”.

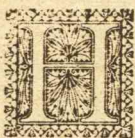
Rechts:

De uitreiking van het „Heilig Vuur”.

Een Paasch-Traditie

door
Elise Wesselink-Rutgers

„Heb je al plannen voor de Paaschdagen?" vroeg Tom Becker na eenige oogenblikken van genoeglijk zwijgend zitten rooken aan den vriend, wiens gast hij was.

„Ja," antwoordde George Brand, „ik denk een uitstapje naar Nice te maken."

„Naar Nice?" echo-de Tom verbaasd. „Voor die paar dagen?"

„Ik verleen mijzelf een kort verlof en denk ongeveer twee weken weg te blijven."

„Maar wacht eens, was je verleden jaar niet ook met de Paaschdagen in Nice? Ik meen mij te herinneren..."

„Ja zeker, verleden jaar was ik er ook!"

„Het schijnt er je goed bevallen te zijn! Of heb je soms een bepaalde reden, om er opnieuw heen te gaan?"

„Waarom vraag je dat?"

„Wel, ik ken je bijna even goed als ik mijzelf ken en aan je gezicht zou ik zeggen, dat je plotselinge voorliefde voor Nice niet enkel op een gril berust!"

George Brand tuurde een oogenblik nadenkend voor zich uit, toen sprak hij glimlachend:

„Ik ga naar Nice terwille van een in mijn familie hoog gehouden Paaschtraditie!"

Tom Becker veerde uit zijn gemakkelijke houding omhoog. „Je wilt je verloven?" vroeg hij, hevig geïnteresseerd. „Je hebt mij meermalen verteld, dat het in je familie een soort bijgeloof geworden is, in het op Paschen tot stand komen van een verlovings een waarborg voor een gelukkig huwelijk te zien?"

„Ik heb je dat inderdaad verteld en wij hebben, zooals het verlichtengeesten betaamd, goedig om dat bijgeloof geglimlacht. Het is dan ook louter toeval, dat mijn lot juist tijdens die feestdagen beslist zal worden."

„Maar vertel mij dan toch eens..."

„Dat is niet gemakkelijk, want de zaak is van buitengewoon delicaat aard; als ik niet onvoorwaardelijk op je stilzwijgen rekenen kan, zou er geen woord van over mijn lippen komen, maar ik weet, dat een geheim bij jou veilig is en voor mij schijnt het psychologische moment gekomen, waarop ook een terughoudend mensch aan den drang tot zich uitspreken toegeeft! Ik heb er werkelijk behoefte aan, mijn hart eens uit te storten!"

„Ik ben geheel en al aandacht!"

„Welnu dan! Verleden jaar maakte ik gedurende mijn verblijf in Nice kennis met twee voor haar genoegen reizende dames, die een zeer deftigen, oud-adellijken titel voerden; één van haar..."

De jonge man hield in en zijn vriend citeerde halflood:

„Und klar auf einmal fühl' ich's in mir werden:

Die ist es, oder keine sonst auf Erden!"

„Ja," gaf George Brand toe, „zoo ging het mij en een scheiding van een lang, eindeloos lang jaar heeft mij de waarheid doen gevoelen van een andere dichterlijk uiting, namelijk:

„L'absence est à l'amour ce qu'est au feu le vent:
Il éteint le petit, il allume le grand!"

Maar... badinage à part! Ik zal je vertellen, wat de reden is van mijn lang wachten! De dames leefden tamelijk teruggetrokken en ik durfde mij niet opdringen.

Laura's gezellin — ik noem alleen haar voornaam, je zult mij die terughoudendheid niet ten kwade duiden. — was een van haar afhankelijk nichtje, dat groote bewondering voor haar koesterde en zich steeds bescheiden op den achtergrond hield.

Het toeval deed mij op een morgenwandeling Nini, het nichtje, ontmoeten; wij zetten ons tezamen op een bank en in haar argeloosheid vertelde het kind mij allerlei dingen, die zij, als zij wat ouder was geweest, zeker voor mij zou verzwegen hebben.

Ik vernam tot mijn grenzenloze verbazing, dat Laura in ernstige geldverlegenheid verkeerde, dat zij gedwongen was, een deel harer juweelen te verkoopen, dat zij dat ongetwijfeld reeds gedaan zou hebben, als zij maar geweten had, hoe zij die pijnlijke zaak en tameeren moest.

Ik zal je de details van hetgeen volgde besparen; laat het je genoeg zijn, dat na begrijpelijk lang schromen mijner zijds en even begrijpelijk tegenstribbelen van Laura's kant een zeer kostbare, briljante parure, het voornaamste stuk van haar familie-juweelen in mijn bezit overging in ruil voor een bedrag aan contanten, waarmede haar verlegenheid vrijwel uit den weg geruimd kon worden.

Haar onbekendheid met zaken, haar kinderlijk-vertrouwend aannemen van mijn zorgvuldig gekozen woorden brachten haar tot de overtuiging, dat ik alleen als tussenpersoon optrad, dat ik gemakkelijk het voorgeschoten bedrag van een goudsmid terug zou krijgen, als ik de parure te koop aanbood, wat in werkelijkheid niet het geval zal zijn, al vertegenwoordigen de brillanten een groote waarde.

Je begrijpt, dat ik na die transactie niet van liefde kon spreken, zonder Laura's gevoelens te kwetsen; ik was gedwongen te wachten, een langen tijd te wachten maar mijn wachttijd werd verhelderd door de gedurende de besprekingen geboren zekerheid, dat ik haar niet onverschillig ben en zoo aanvaardde ik eindelijk de terugreis

naar het vaderland met de schoone hoop op toekomstig geluk in mijn binnenste.

En — wonderlijke toevalligheid! — bij ons afscheid waren Laura's laatste woorden:

„Als het weer Paschen is, ben ik op deze zelfde plaats te vinden!"

Die half-verlegen woorden, die een duidelijke belofte inhielden, klonken mij als muziek in de ooren! Je zult mij uitlachen, maar de Paaschtraditie van mijn familie kreeg in dat oogenblik voor de eerste maal betekenis voor mij! Later heeft mijn nuchter verstand mij natuurlijk gezegd, dat toeval was, wat mijn opgewonden verbeelding mij toen voor profetie deed houden!

Hoe het zij, ik ga naar Nice, ik hoop de traditie op-

Christus en Maria Magdalena na de Opstanding.

Naar de schilderij van Antonio da Correggio, een beroemd Italiaansch schilder, die van ongeveer 1494 tot 1534 leefde.

ik waande de uitverkorene van mijn hart onbereikbaar voor mij, want hoe zou een eenvoudig rechtsgeleerde met een burgerlijken naam een aannemelijk prétendent kunnen zijn voor een schoone, jonge vrouw, die ongetwijfeld haar echtgenoot onder een schare getitelde aanbidders zou kiezen? En toch kon ik mij niet ontveinzen, dat mijn stille hulde haar welgevallig scheen, dat zij mij met bijzondere onderscheiding behandelde en aan mijn gezelschap de voorkeur scheen te geven boven dat van de overige bewonderaars, die haar omringden.

Voortdurend voelde ik mij geslingerd tusschen hoop en vrees; nu eens luisterde ik naar mijn verstand en dan weer naar mijn hart, dat tegen alle redeneeringen in steeds bleef hopen.

nieuw te bevestigen en terug te keeren als de gelukkigste sterveling, die ooit door de zon werd beschenen! Zie-zoo, nu weet je alles!"

"En de parure?" vroeg Tom Becker na een oogeblik zwijgens.

"Wat bedoel je?"

"Heb je die verkocht?"

"Welneen! Ik hoop, dat Laura die op onzen trouwdag zal dragen! Ik ben rijk genoeg, om mij eenige extravagances te kunnen veroorloven, zooals je weet en al ben ik in afkomst haar mindere, ik zal haar toch alles kunnen geven, wat aan een onvergelykelijke vrouw, als zij is, toekomt!"

"Heb je het ding hier of in je safe?"

"Ik heb het hier! Wacht, ik zal het je laten zien! Ik begrijp, dat je nieuwsgierigheid geprikkeld is! Je bent bovendien een kenner!"

George Brand haalde uit een lade van zijn bureau een étui te voorschijn, liet het openspringen en toonde zijn vriend de op donker pluche flonkerende pracht, waarmede hij zijn bruid hoopte te tooien.

Tom Becker nam het étui in de hand en bekeek de juwelen aandachtig, hij haalde zelfs een kleine loupe uit zijn zak en onderzocht de zetting; daarna vestigde hij zijn oogen met een zonderlinge uitdrukking op zijn vriend, zeggend:

"Mijn beste jongen, die steenen zijn valsch!"

George Brand lachte, wat Tom nadrukkelijker vervolgen deed:

"Je denkt, dat ik een flauwe grap débiteur! Je vergist je! Ik herhaal in vollen ernst, dat die steenen valsch zijn!"

"Dat lieg je!" viel George heftig uit.

"Ik wilde, dat het waar was, want . . . !"

"Geef hier! Hoe durf je twijfel uiten aan de echtheid van die parure? Begrijp je dan niet, dat je door dien twijfel de vrouw, die ik liefheb, beledigt?"

"Dat begrijp ik helaas maar al te goed, of liever, ik begrijp, dat je de dupe bent geworden van . . . !"

"Zwijg!"

"Je verhaal kwam mij dadelijk wat al te fantastisch voor en daarom bekeek ik de steenen met bijzondere aandacht! Ik ben, zooals je terecht opmerkte, een kenner en ik verzeker je, dat je beetgenomen bent!"

wonde in zijn ziel moest hebben teweegebracht!

Over de parure, die in de donkerte van de diepe lade teruggelegd werd, spraken zij niet meer; de naam van de bekoorlijke Laura, die zij als een geraffineerde oplichtster hadden leeren kennen, werd tusschen hen niet weder genoemd.

De Amsterdamsche Automobielen-Tentoonstelling

Op deze pagina reproduceeren wij een drietal foto's, door onzen fotograaf op de Internationale Tentoonstelling van Automobielen, welke te Amsterdam gehouden werd, gemaakt. De expositie vond plaats in een daartoe door de Nederlandsche Vereeniging „De Rijkswiel- en Automobiel-Industrie" aan de Ferdinand Bolstraat gesticht gebouw. Verscheidene nieuw-

heden op het gebied van auto's en motors waren op deze tentoonstelling te bezichtigen. Een voorbeeld hiervan geeft onze kiek hierboven, waarop men een auto een trap ziet afkomen die hij eerst op eigen kracht bestegen heeft.

Links:

Een buitenaanzicht van het tentoonstellingsgebouw.

Rechts:

Een interessant hoekje der expositie, die zich in veler belangstelling verheugen mocht.

"Ik geloof het niet!"

"Ook niet, als een vakman het je bevestigt?"

"Neen, neen, . . . ik wil er niets meer van hooren! Ik . . ."

"Maar wees toch verstandig, George! Ik begrijp, dat de slag hard aankomt, maar je moet de waarheid toch onder de oogen durven zien! Kom mee, wij zullen dadelijk naar Camp gaan; den bekendsten juwelier van het geheele land zul je toch zeker niet voor een onbevoegde houden!"

Willoos liet George Brand zich door zijn voortvarenden vriend medevoeren; in een op straat aangeroepen taxi lieten zij zich naar het magazijn van den hofjuwelier brengen, wiens naam zelfs buiten eigen land bekend was.

Tom Becker deed het woord; hij toonde den winke- lier de parure met verzoek, die te willen taxeer; in spanning wachtten de vrienden op den uitslag van het minutieuze onderzoek, waaraan de juwelier de steenen onderwierp.

"Die steenen zijn valsch!" luidde het oordeel van den vakman. „De oorspronkelijke steenen zijn uit de zetting gelicht en door de nagemaakte vervangen, dat is duidelijk te zien, al is dat werk door bevoegde handen verricht."

"Weet u het zeker?" vroeg George Brand toonloos.

"Twijfel is uitgesloten, daarvoor sta ik u met mijn reputatie borg!"

Zwijgend keerden de vrienden naar de deftige woning van George Brand terug.

Tom Becker begreep, dat woorden machteloos waren, om den verpletterenden slag, die zijn vriend getroffen had, te verzachten; hij kende hem, hij wist, hoe groot zijn ontuchtering moest zijn, hoe de wreede ontgolving een diepe schrijnende, nimmer weder heelende

O, O . . .

Langzaam sijpelen de druppels
Witkalk langs de wanden neer.
Voor de wit-bespatte ruiten
Hangen geen gordijnen meer.
Als ik, heel geen kwaad vermoedend,
Mij verwijder van het ruit,
Glijd ik — iets onvriendlijks momp'lend —
Op gemorste stijfjes uit.
Kaal is alles om me henen,
Ongezellig als een graf . . .
Nergens durf ik te gaan zitten,
Alles immers geeft wit af.
Schilder, witter en behanger
Zijn thans overal aan 't werk,
Wat ik aan de vuile voeten
In m'n heele woning merk.
't Is niet als verwijt, o lezer,
Dat ik hier dit laatste zeg,
Want, met allerhande zaken,
Zijn ook alle matten weg.
Als ik haastig weg wil vluchten
En niet op de muren pas,
Krijg ik nog als souvenirje
'n Flinkte verveeg op m'n jas . . .

Heel m'n huis is zeldzaam smerig
En dik onder stof geraakt;
Toch beweert je vrouw hardnekkig,
Dat je huis wordt . . . schoongemaakt!

J. CATS Jr.

Aan het einde van zijn kort verblijf in het huis van zijn vriend noodde Tom Becker:

„Kom de Paaschdagen buiten bij mij doorbrengen! Wij zullen „en petit comité" zijn met . . ."

„Neen, dank je!"

„Je hebt wat afleiding nodig!"

„Die zal ik wel vinden!"

„Waar?"

„In Nice!"

„Maar kerel, wat wil je daar uitvoeren? Kom liever bij mij dan . . ."

„Mijn plan staat vast; ik ga naar Nice!"

Tom Becker haalde zijn schouders op, maar drong niet verder aan; het speet hem, zijn vriend alleen te moeten laten; hij kon echter zijn eigen plannen onmogelijk geheel opzijde zetten en bovendien geloofde hij niet, dat George op zijn reis behoefte aan gezelschap zou hebben; het groote leed moest, evenals ieder leed, van binnen-uit overwonnen worden; hulp van buiten-af kon daarbij niet baten.

Somber, in-zichzelf-gekeerd, voortdurend van triestige gedachten vervuld, aanvaardde George Brand den tocht naar het zonnige Zuiden, waar hij gehoopt had, de Paaschtraditie van zijn familie te zullen voortzetten.

Hij wist zelf niet, wat hij eigenlijk van die reis verwachtte.

Laura's afscheidswaarden hadden vermoedelijk deel uitgemaakt van de comédie, die zij zoo behendig met hem had gespeeld; zij had tot het laatste toe in haar rol willen blijven en de leugens kwamen zoo gemakkelijk over haar fraai-gewelfde, kersroode lippen, dat een leugen meer of minder voor haar niets beteekende; zij zou natuurlijk niet in Nice zijn evenmin als haar kinderlijk- onschuldig doend nichtje!

In Parijs bleef de eenzame reiziger een etmaal hangen; doelloos slenterde hij langs de boulevards, het vroolijke, aan hem voorbij stroomende leven met sombere, afgunstige blikken bestaend; door het hart van het schoone Frankrijk stoomde hij daarna naar het oord, waar zijn ras gestorven geluksdroom werd geboren.

Nauwelijks had hij zich naar zijn hotelkamer begeven, om zich na de lange reis wat te verfrissen, toen een kellner hem een naamkaartje aanbood met de mededeeling, dat een heer hem wenschte te spreken.

George's hart gaf een wilden bons; het kaartje droeg Laura's deftigen, adellijken familienaam; hij gaf last, den onbekende naar zijn zitkamer te geleiden.

Enkele oogeblikken later vond hij daar een knappen, eleganten, jongen man, die zich aan hem voorstelde en met groote woordenrijkheid begon:

„Mijnheer Brand, ik . . . ik vraag uw clementie in een uiterst pijnlijke aangelegenheid. Ik weet, dat u verleden jaar hier te Nice mijn zuster Laura hebt ontmoet en haar met de grootste kieschheid een onschatbaren dienst hebt bewezen! Zij heeft mij dat verteld. Mag ik vragen, of de parure nog in uw bezit is?"

„Ja, die is nog in mijn bezit," antwoordde George.

„Goddank!" — „Waarom zegt u dat?"

„Ach, mijnheer Brand, ik moet u een bekentenis doen! Ik . . . ik heb eenige lichtzinnige jaren achter den rug; ik heb, toen ik in groote geldverlegenheid verkeerde, buiten Laura's weten de steenen uit hare parure laten vervalschen en het geld, dat ik voor de echte steenen kreeg, gebruikt om mijn schulden te betalen. Stel u mijn ontzetting voor, toen Laura mij vertelde, dat u . . . En ik merkte wel, dat tusschen u beiden . . . ! Maar nu is alles goed! Onze geldelijke omstandigheden zijn geheel in het reine gekomen door een erfenis, die . . ."

George Brand luisterde niet meer; zijn jubelend hart deed in stilte de plechtige belofte, door een leven van liefde en toewijding zijn verdenking van Laura's eer te boeten!

„Ik heb mij aan de Paaschtraditie van mijn familie gehouden!" schreef hij aan zijn vriend Tom Becker. „De Paaschklokken hebben opk voor mij een nieuw leven ingeluid en haar zuivere klank verkondigde mij de schoonste beloften!"

De Officieele Opening van „De Lakenhal” te Leiden.

De beide Pape-zalen.

Links: de zaal waarin een schitterende collectie porcelein wordt tentoongesteld. Rechts: een fraaie zaal, waarin vooral de beeldhouwde schouw de aandacht van den bezoeker trekt

Woensdagmiddag 5 April had onder buitengewone belangstelling van autoriteiten en genoodigden de officieele opening plaats van het nieuwe Stedelijk Museum „De Lakenhal” te Leiden.

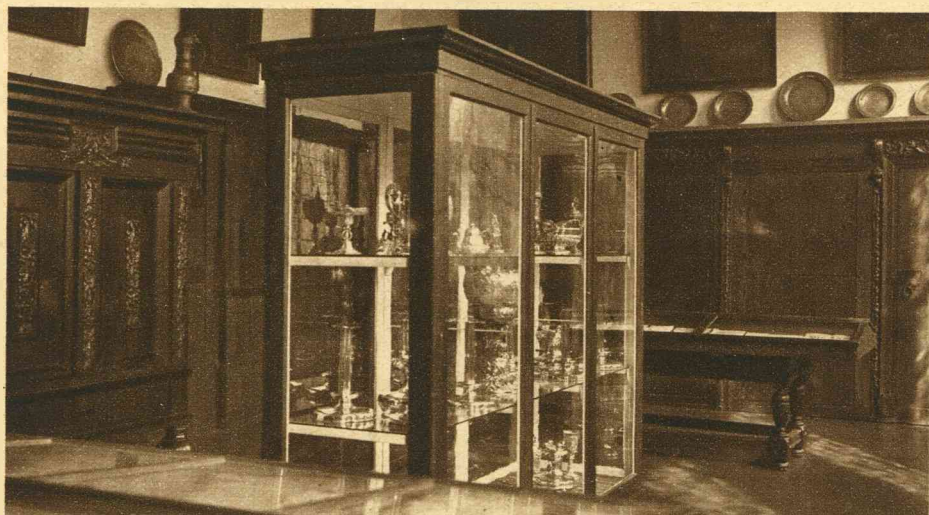
Het was dien dag juist vier maanden en tien dagen geleden, dat dit museum aan de gemeente werd overgedragen, van welk feit wij toen mede in woord en beeld in ons blad gewag hebben gemaakt; thans vond als het ware de overdracht plaats van het, dank zij de uitstekende leiding van den directeur, Mr. dr. J. C. Overvoorde, gereorganiseerde Museum aan het Nederlandsche volk, in het bijzonder aan de Leidsche burgerij, die nu in het bezit is gekomen van een stichting op het gebied van geschiedenis en

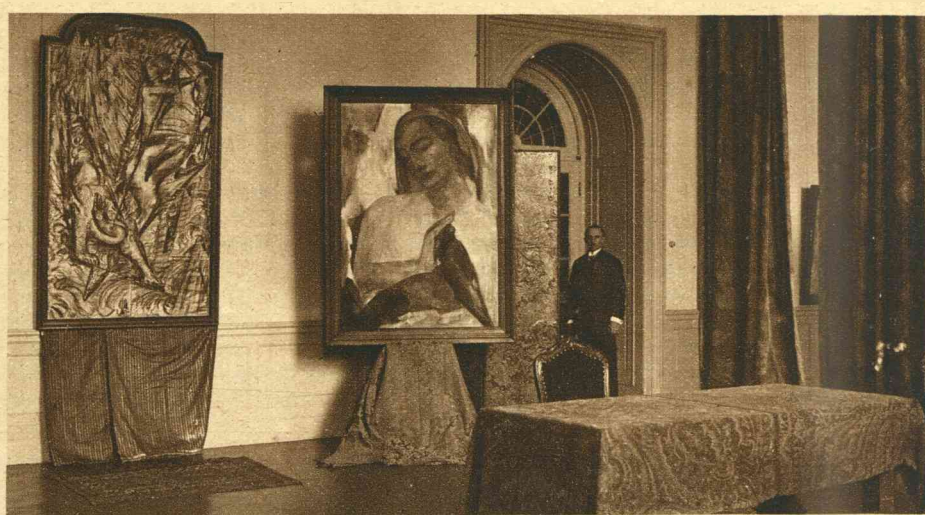
De officieele opening.

Op onze foto ziet men o.a.: den burgemeester van Leiden (staand) en links van dezen, Z. Exc. Minister De Visser, die het nieuwe Museum officieel opende. Verder Z. Exc. minister Aalberse en den directeur van het Museum Mr. dr. J. C. Overvoorde.

kunst, waarop het met recht trotsch mag zijn. De talrijke interessante verzamelingen, die in zeer fraaie zalen op uitnemende wijze zijn ondergebracht, zijn thans wederom voor het publiek te bezichtigen. Terwijl het oude gedeelte als een historisch museum behouden bleef, is het nieuwe gedeelte, dat dank zij een edelmoedige gift van Mr. Pape gesticht kon worden, speciaal voor de Kunst ingericht. Er zullen daar dan ook geregeld tentoonstellingen op kunst-gebied plaats hebben. Thans wordt er reeds een collectie schilderijen van den beroemden kunstenaar Van Konijnenburg tentoongesteld, die de reeks der exposities op waardige wijze opent.

De zaal waar het z.g. Stads-zilver bewaard wordt.

Een fraai hoekje van de expositie van den schilder Van Konijnenburg.

De slechte verbinding tusschen twee stadswijken aan den overkant van het Y te Amsterdam.

Met de foto's hierboven wenschen wij de aandacht te vestigen op de slechte verbinding over het Noord-Hollandsch Kanaal, dat de beide drukke stadswijken aan den overkant van het Y te Amsterdam scheidt. Deze wijken worden bewoond door ongeveer 50.000 menschen. De verbinding over het kanaal wordt slechts onderhouden door een kleine veerpont en de uiterst smalle bruggeljes over de Willemssluizen. In verband met het drukke verkeer op het Noord-Hollandsch Kanaal kunnen ongelukken haast niet uitblijven, zoodat verbetering dringend noodzakelijk is. Onze fotograaf heeft den toestand aldaar op de gevoelige plaat vastgelegd. Links: Een overzicht van de Willemssluizen. Midden: Hoe smal de bruggeljes zijn: Twee menschen kunnen elkaar niet passeeren. Rechts: Toen onze fotograaf ter plaatse was, was de pont in reparatie. Het overzetten geschiedde toen per roeibootje.

Hanseman's Paaschvuur

door Jaap van Boyl

Deze geschiedenis eindigt niet met een verlov-
 ing.

't Is een vertelling over kleinen Hanseman, die eigenlijk Hans heette, ja, ik vermoed zelfs Johannes. Maar dat weet ik niet vast, hij zelf wist het niet; en voor een verloving kwam hij heelemaal niet in aanmerking, omdat hij omstreeks Paschen nog zes jaar moest worden.

Hanseman kende Sint Nicolaas. Dien had hij ontmoet toen hij drie jaren telde; een jaar later was de kennismaking, die den eersten keer niet al te aangenaam was geweest, vernieuwd en — tot wederzijdsch genoegen. Nog een jaar later was het bepaald een vriend, een gróót vriend geweest, dien Hanseman verwachtte. Ja, ja, Sinterklaas, die een stem had als oom Henk, kende hij.

Den Kerstboom had hij óók gezien. Het was heerlijk geweest te kijken naar al die knipperende, flapperende lichtjes, die het een na het ander verglommen, tot eindelijk alleen de met zilver en goud behangen boom overbleef.

Den Kerstboom kende hij dus ook.

Maar wat nu ging komen, was een mysterie voor hem. O ja, een Paaschei en een haasje van chocola of suiker . . . maar dát was het niet. Het vuur, het groote, laaiende vuur, waarvan de vonken boven de boomen uitvlogen, waar de kinderen om heen dansten, dát was het nieuwe, dát had hij nog nooit gezien, en als 't nu Paschen was, zou hij 's avonds, in den donker, met z'n vader en moeder, tusschen hen ingescholen, dáárheen gaan, naar het groote, mooie Paaschvuur.

't Vorige jaar had het niet gekund. Hanseman was toen nog te klein en sliep, als de brand in de stroo- en houtmijt gestoken werd.

„Maar nou ben ik groot, hé, Va!”

„Ja, nou ben je groot en mag je er naar kijken.”

„Er dicht bij staan.”

„Dicht bij staan, ja.”

„Heel, héél dicht bij.”

„Dan pakt het vuur Hanseman, zóó, met heel lange, dunne vingers, en dan zegt Hanseman „au!”

„Dan brandt het, is 't niet waar?”

„Juist, dan brandt het, en daarom mogen kleine jongens er niet heel dicht bijkomen.”

„Dan ga ik op uw schouder zitten.”

„Ja, dat is goed; dan kun je 't nog eens écht zien.”

Het denkbeeld verrukte den kleinen vent en vervulde hem dagenlang met vreugde.

Palmpaasch kwam, een voorproefje van naderende heerlijkheid. Hanseman kreeg een versierden tak met een haantje er op en liep met andere kleuters door het dorp, zingende:

Pallem — pallempaschen,

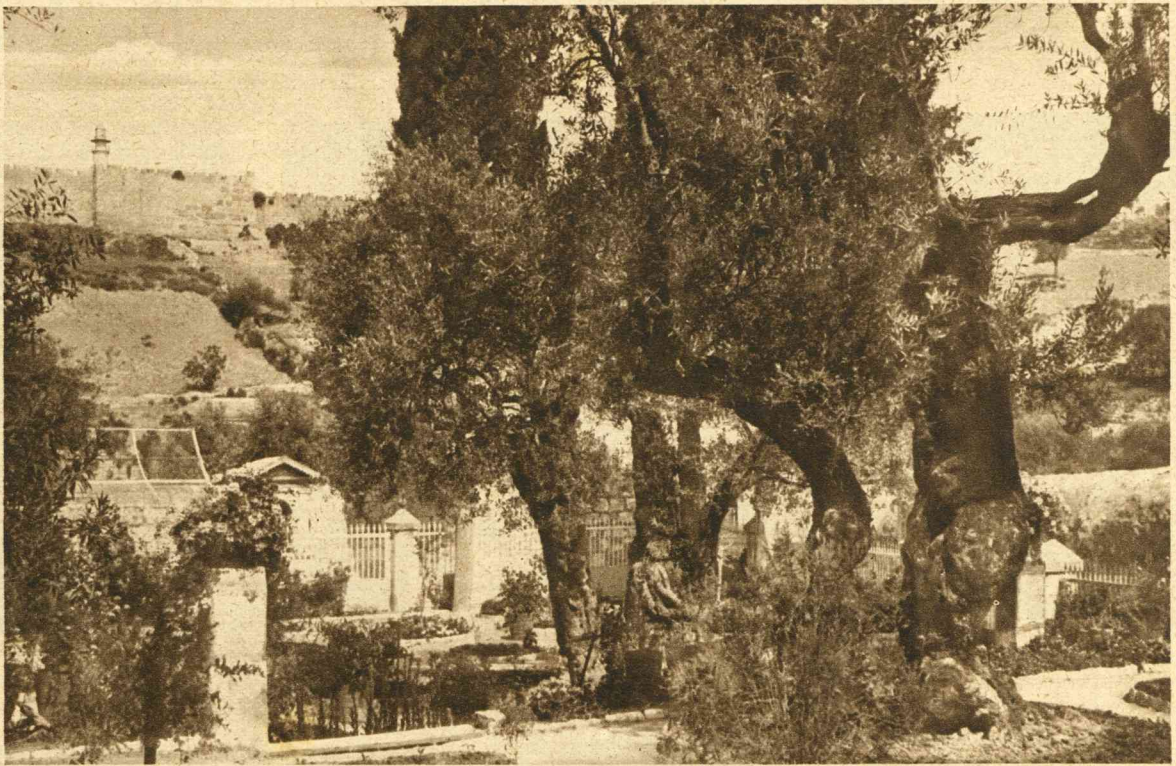
't Haantje wil niet razen:

Moeder geef m'een stukkie brood.

Anders gaat m'n haantje dood.

Eentonig en lijsig klonk hun gezang weer op, als ze een oogenblik hadden gezweven, omdat ze moe waren geworden, maar mooi was het, héél mooi! Want het was een geestdriftige schare, die onder de flapperende, kleurige linten zong.

Opgetogen kwam Hanseman na den rondgang door het dorp thuis.

Foto's uit het Heilige Land.

Gezicht in den Tuin van Gethsémané.

„Maar nou krijg ik het druk,” vertelde hij.

„Waarmee?”

„Ik moet met de groote jongens mee hout en stroo halen van de boeren; ze kunnen het alleen niet af.”

„En waar zal het vuur branden?”

„Bij Tom, als 't zeven uur is.”

„Hanseman, wat zal dat een pretje worden!”

„Nou of! Het wordt een reuzevuur, want ik zal erg veel hout brengen. Hebben we hout? Want wij geven toch ook wat!”

„Er zijn nog een paar oude kisten, en een kapotte mat, en dan de rieten stoel, waar een kleine jongen laatst heelemaal doorheen getrapt heeft . . .”

„O, dat was ik! Heerlijk, wat zal het branden!”

Den heelen dag was Hanseman druk over het Paaschvuur en vooral over het feit, dat eigenlijk het welslagen van zijn prestatie afhing, dat de zaak niet in orde zou komen, als hij niet duchtig meehielp brandstoffen aan-sjouwen.

„Want de groote jongens kunnen het alleen niet af,” herhaalde hij met klem; „Tom Visser heeft het mij zelf gezegd.”

„'t Is heel gelukkig, dat je mee doet,” zei moe.

„Anders kwam er niets van terecht,” bevestigde vader.

Hanseman, verguld, ging dien avond vroeg naar bed. Hij was moe en hoe eer hij ging slapen, hoe eer de volgende dag naderde; en dan ging hij mee, hout halen.

Maar des anderen daags moest hij te bed blijven: Hanseman was ziek.

„Het treft al heel slecht,” beweerde hij.

„Erg slecht,” stemde z'n moeder toe.

„Als ze nou maar genoeg krijgen.”

„Va zal er wel eens naar kijken; dat komt wel in orde, hoor.”

„Morgen ben ik weer beter en dan zal ik hard werken.”

„We zullen eens zien.”

's Avond werd dokter gehaald; Hanseman was erg koortsig en kortademig.

„Een lichte longontsteking,” constateerde de arts.

„Geen gevaar, dokter?”

„Voorloopig niet en misschien heelemaal niet. 't Laat zich op 't oogenblik gunstig aanzien. Houdt u dus maar kalm.”

Ze hielden zich kalm, voor het uiterlijk tenminste, maar hun stil gebed was dien avond inniger dan ooit te voren. Van slapen kwam dien nacht niet veel. Hanseman woelde, zuchtte, kreunde en hijgde . . . Ze hadden er maar één en nog nooit was hij ziek geweest . . . als

Foto's uit het Heilige Land.

De Via Dolorosa (Weg der Smarten) te Jeruzalem.

dokter zich vergiste . . . als de toestand erger was, dan hij vermoedde . . .

O, die lange, die kruipende nacht!

Tegen den morgen werd de kleine vent rustig; toen legden ook zij zich neer en sliepen met de ooren gereed voor elk gerucht. Het grauwe licht van den vroegen ochtend wekte hen en ze stonden op en slopen naar het kleine ledikant.

Hanseman sliep rustig en zag er niets ziek uit.

Opnieuw gingen ze slapen, vol heerlijke gerustheid nu.

't Was Hanseman, die ze wakker riep.

„Hei, hei, sta dan toch op, 't is al acht uur!”

Lachend stonden ze op, overgelukkig, omdat hun

Foto's uit het Heilige Land.

De Voorhof van Kaïphas' huis, waar Petrus Jezus verloochend heeft.

Foto's uit het Heilige Land.

De Geeselingskapel te Jeruzalem. Deze kapel is geslicht op de plaats waar Jezus geëeseld werd.

tongen zoo weinig ziek was. — „Ik wil er ook uit.” riep hij.

„Nee, dat mag niet, voor den dokter,” zei moe.

„Maar ik moet toch voor 't Paaschvuur zorgen; ik moet helpen, ze hebben 't me gevraagd.”

„Nee vent! Hanseman moet stil in bed blijven, anders zou hij veel zieker worden.”

„Maar Zondag ben ik toch wel beter!”

„Dat weet ik niet; daar denken we nog niet aan.”

„Maar 't vuur wil ik zien; ik wil het zien, hoort u!”

„'t Is nog geen Zondag! Zie maar, dat je gauw beter wordt. En dat word je alleen, als je heel, heel lekker onder de warme dekens blijft.” „En als ik er boven lig niet?”

„Ja, ik zie ze.” — „Hoeveel zijn er?”

„Drie.” — „Met een kar?”

„Ja, ze hebben een kar bij zich.”

„Is Tom er bij? Want die had mij gevraagd, ziet u?”

„Ja. Tom is er bij.”

„Ze moeten hier komen,” zei Hanseman.

Tom en z'n kameraadjes kwamen aan Hansemans bed en hij vertelde ze, dat hij onmogelijk kon komen helpen, maar dat hij Zondag komen zou. En hij schonk ze den ouden rieten stoel, en de kisten en de vloermat en spoorde ze aan toch vooral hard te werken.

„Want ik kan nou ziet, zie je!”

Ze beloofden het hem en toen vertrokken ze en Hanseman beluisterde het geluid van hun karretje, dat nu veel zwaarder klonk, dan toen het kwam aanrollen.

„Ik heb ze ook heel wat gegeven, hé moe!”

's Avonds was hij veel minder en in de dagen, die volgden werd hij voortdurend zieker. De koorts verhief zich telkens meer en af en toe ijelde hij. Maar zelfs in z'n koortsdroomen had hij het over het Paaschvuur, dat hij wou zien, en soms gilte hij het uit van blijdschap, omdat de vlammen zoo hoog oplaaidden. En als hij dan, na een onrustigen slaap, ontwaakte, sprak hij steevast over het feest, dat naderde. Hij telde de dagen, die eindelijk zeer weinige waren en telkens verklaarde hij, dat hij des Zondags beter zou zijn.

Maar toen het Vrijdagavond was geworden, gaf hij den moed op.

„Ik zie het toch niet,” zei hij berustend.

„Spijt het je erg, Hanseman?”

„O ja, ik had er zoo graag bij willen zijn. Maar het kan niet: ik ben Zondag toch niet beter.”

Toen besloot vader, dat Hanseman z'n Paaschvuur toch zou hebben. In den grooten tuin voor het huis werd de mijt opgericht, die de dorpsjongens reeds een

andere plaats hadden gegeven. In alle stilte gebeurde het, zonder karretjes, zonder kruiwagens, dat de kleine zieke er niets van merkte. Toen de duisternis des Zaterdag viel, was alles gereed. Er bestond slechts één vrees: dat Hanseman het heerlijke uur niet meer zou beleven. Want hij was nu wel heel erg ziek. Z'n vader en moeder hoopten nog, dokter vreesde. En toen hij op den eersten Paaschdag z'n kleinen patient bezocht, werd z'n vrees bijna zekerheid en hij achtte zich verplicht het den ouders van Hanseman mee te deelen.

„Een wonder . . . alleen een wonder . . .” sprak hij.

„Een wonder,” herhaalden ze toonloos. Nóg begrepen ze niet, nóg hoopten ze: er gebeurden immers wonderen?

Lusteloos lag Hanseman den heelen dag te bed. In de schemering begon de koorts weer op te zetten, heviger dan ooit. Daarna volgde een zeer onrustige slaap, die tot half acht duurde.

Toen de kleine vent tot bewustzijn kwam, was z'n eerste vraag, heel flauwtjes: „Brandt-ie al?”

„Wou je 'm graag zien, Hanseman?”

„Kan niet,” zei hij dof.

„'t Kan wel, hoor! Wil je 'm zien?”

„O ja, graag!”

Toen werd de deur van de slaapkamer open gedaan en Hanseman werd met z'n ledikant in de kamer gedragen, die op de straat uitzag.

„We hebben hem in den tuin gemaakt, voor jou!” zei va.

„O!” kreunde de kleine.

Het licht werd uitgedraaid, de gordijnen opengetrokken.

„Kijk nou, m'n jongen!”

Toen zag Hanseman het licht van een lucifer, en daarna kwam er een grooter vlammetje, dat zachtken groeide, dat de takken aangreep en ze begon te verteren. De takken knaptten, hij hoorde het in de kamer; een rookkolom steeg op en verborg een oogenblik de vlammen. Maar toen, ineens, rezen die hoog op en streelden met vurige tongen de donkere lucht; ze verslonden den rook en kleurden alles met fellen glans: de boomen, het hek aan den weg en de menschen, die er zwijgend omheen stonden.

Sprakeloos zag Hanseman naar het groote vuur, dat zich nu in honderden tongen spleet, dat in duizenden sprankels vervonkte.

„Mooi!” zei hij eindelijk.

Toen vroeg hij: „Waarom dansen ze niet?”

Va ging naar buiten en even later joelden en sprongen er veel kinderen om het vuur heen.

„Mooi!” zei Hanseman.

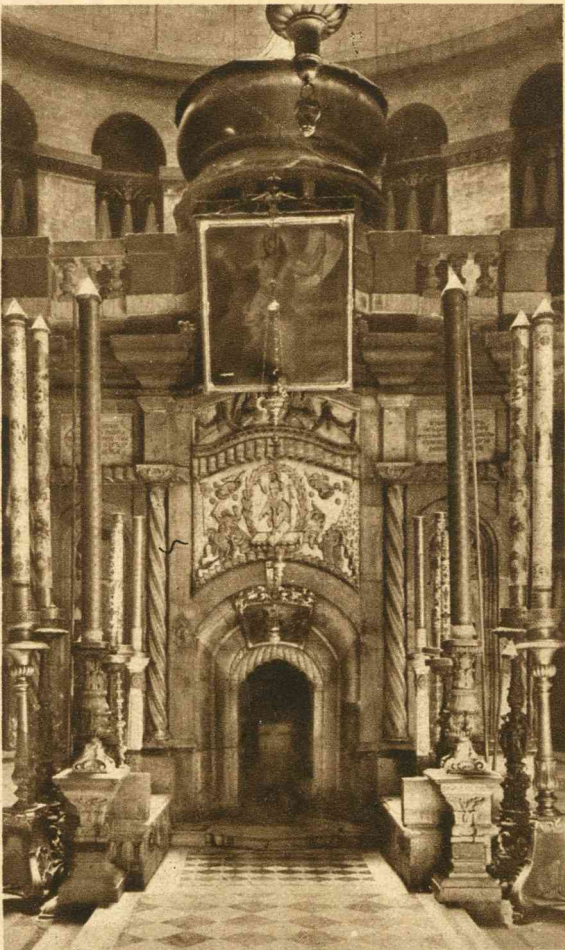
Onafgebroken staarde hij naar den vuurgloed en naar de kinderen, die er omheen dansten. Groot geluk vervulde z'n hartje, nu hij toch het Paaschvuur zag. Wat hoog, wat hoog! De vonken vlogen ver boven de boomen uit. 't Was nog mooier, dan hij had gedacht. Steil lag hij te kijken, zonder meer één woord te spreken.

Tot eindelijk de vlammen minder hoog gingen, tot de vuurmassa ineen zakte. Een poos nog keek hij naar den nu stervenden gloed.

„Mooi!” zei hij nog eens.

En daarna, afgemat, maar in-gelukkig, sloot hij z'n oogen en viel, voor het eerst na lange dagen, in een gerusten slaap.

Toen dokter even later naar hem kwam kijken, z'n ademhaling beluisterde en z'n pols voelde, stortte hij groote verheuging in de harten van Hansemans vader en moeder: „Het wonder . . .” zei hij plechtig, „het is werkelijk geschied.” —

Foto's uit het Heilige Land.

Het Heilige Graf in de Heilige Grafkerk te Jeruzalem.

„Nee, dan zou 't langer duren.”

Toen kroop Hanseman ver naar onderen, zoodat alleen z'n kleurig bolletje nog te zien was.

„Want ik wil beter worden, voordat het Zondag is, ik wil het vuur zien,” zei hij. „O, als 't zoo hoog gaat . . . hoe hoog wel . . .?” — „Als een huis.”

„Hè, als een huis! Ik wil het zien, hoor!”

Tegen elfen kwam de koorts weer opzetten en Hanseman werd lusteloos. Maar des middags was de bui over en luisterde hij naar 't gezang van rondtrekkende jongens, die aan de huizen vroegen naar brandbare dingen.

„Ze komen hier heen, hoor maar!” En z'n vinger ging omhoog. „Ziet u ze?”

Foto's uit het Heilige Land.

De Berg des Bozen Raads, de plaats waar Judas zich liet overhalen zijn Meester te verkoopen.

HET GOUDLAND

NAAR HET DEENSCH VAN NIELS MEYN
GEAUTORISEERDE VERTALING

27)

(Slot)

et is, zooals ik zeg, zij moet naar de stad gevlucht zijn, toen de vijand in aantocht was."

Ipsar uitte een kreet van wanhoop en liep als een waanzinnige rond, terwijl zijn dienaars en slaven hetzelfde deden om hun meester te believen.

Op hetzelfde oogenblik dat Ipsar zich op de knieën wierp voor het kleine beeld van Baal-Moloch dat den voorstegen van het schip versierde, kwamen twee andere tempeldienaars nader.

Een van de drie gevluchte tempeldienaars, een oude man met grijze haren, ging langzaam naar Ipsar toe. „Ipsar," zeide hij ootmoedig, „staat ge mij toe om te spreken?" Hij wachtte geen antwoord af, maar toen Ipsar hem aankeek vervolgde hij: „Je dochter was niet in de stad. Ik was onder degenen die uitgezonden werd om haar naar den tempel te brengen. Zij was nergens te vinden, daarom namen wij in haar plaats haar pleegzuster Sibilla, die aan den god werd opgeofferd."

Ipsar sprong op om den ouden slaaf te omhelzen. „Je woorden zijn als zoete honig," zeide hij, „je geeft mijn hart nieuw leven."

Met luide stem gaf hij dadelijk bevel om naar de brandende stad te stevenen, tot groote schrik van de tempeldienaars en van heel de bemanning.

De verbazing van de Minaeërs was groot, toen zij het groote Punische schip de haven in zagen zeilen. Dank zij Ek's bevelen en Hamru's gehoorzame plichtsbetrachting, stapten de Punen ongedeerd aan wal, waar zij dadelijk in boeien geslagen werden. Maar Ipsar werd naar Hamru zelf gebracht.

Ipsar had zoo vurig gesmeekt om naar den opperbevelhebber zelf gebracht te worden, dat Hamru dacht dat hij misschien belangrijke mededeelingen te doen had en hem daarom met een afdeeling soldaten naar het landgoed buiten de stad liet brengen.

Ipsar was de Minaeische taal machtig, daarom kon hij zonder tolk met Ek in gesprek komen.

„Je rijkdommen bezit ik reeds," zeide Ek. „Die worden bij den overigen buit gevoegd en aan mijn soldaten en bevelhebbers uitgedeeld."

„Ik ken een land," riep Ipsar in zijn wanhoop uit, „waar goud en zilver te vinden is, edelstenen en de zeldzaamste dieren. Daarheen zal ik je brengen en alles wat er te vinden is, zal je toebehooren, als je me mijn kind maar terug wilt geven."

„Ik heb meer goud, zilver en edelstenen kunnen krijgen, dan ik dragen kan," zeide Ek, „en als ik wil laat ik je hoofd op een paal slaan naast dat van Jatru, hoe zal je dan je schatten uit dat zeldzame land kunnen halen?"

Ipsar steunde, terwijl hij er te vergeefs over peinsde wat hij dien man met dat goudblonde haar en die donkerblauwe oogen zou kunnen aanbieden.

„Maak mij tot je geringsten slaaf," smeekte hij, „zoodat ik altijd in haar nabijheid wezen kan."

Ek antwoordde niet. Hij zat te peinzen. Wat was er voor bizonders aan dat schoone, jonge meisje, dat een trotsche, machtige man zich vrijwillig voor haar aan de handen van zijn vijand overgaf?

En hoe had zij de groote genegenheid kunnen winnen van dien boosaardigen, dierlijken Aki? Zij was mooi en tenger, maar dat waren andere jonge meisjes ook wel.

Ek kon dat raadsel niet oplossen. Hij vermoedde niet dat hij voor het grootste aller raadselen stond.

De liefde, de alles opofferende liefde voor het kind, Ek had dat gevoel niet gekend. Hij had slechts egoïsme en berekening gezien achter alles wat hem bij een eersten oogopslag mooi en groot scheen.

Zelfs de merkwaardige vreugde, die zich van hem meester maakte toen hij Schamsara, de mooie dochter van Schahar gezien had, had niet anders dan boosheid en bedrog in zijn hart achter geladen. Het was niet aan hem te danken geweest dat Hamru levend van dezen veldtocht zou wederkeeren.

Dezelfde vreugde had hij gevoeld toen hij door het paleis naar Tabita toegesnel was om haar te redden uit de armen van een ruwen soldaat, die haar gevangen had, juist toen zij den tuin wilde in vluchten.

Het bevende meisje had zich tegen hem aangedrukt en toen herinnerde hij zich op eens hoe hij eens een jong vogeltje gered had, dat uit het nest gevallen was.

Zijn eerste impulsie was geweest om het de veeren af te plukken en het warm en levend op te eten, zooals hij anders deed. Zoo'n vogeltje was immers een ware lekkernij. Maar hij had zichzelf overwonnen.

Deze kleine en oogenschijnlijk totaal onbelangrijke gebeurtenis was sinds lang vergeten, maar juist nu, terwijl hij dat beeldschone meisje in zijn armen hield, dook die plotseling in hem op en stond hem zoo duidelijk voor oogen alsof het gisteren gebeurd was.

Onwillekeurig glimlachte hij, maar toen betrok zijn gelaat en verhief hij zijn krachtige stem. Hij schold de ruwe soldaten uit en beval hun den tuin uit te gaan. Hij wilde met het meisje alleen zijn.

De soldaten glimlachten veelbetekenend, toen zij weggingen. Zij was een meisje dat alle anderen in schoonheid overtrof. Zelfs de mooie Schamsara, het sieraad van de prachtstad Karnau, moest onder doen voor dit vreemde meisje.

Maar Ek zag hun lachende blikken niet.

Hij ontmoette haar blik en het was of hij naar den reinen, zachten hemel zelf opblikte als de heerlijke avondzuchtjes de hitte van den dag op de vlucht jagen.

Een gevoel van veiligheid deed haar onwillekeurig een zucht slaken. Zij begreep, dat deze man met den trotschen heerschersblik haar geen kwaad zou doen.

Zij had zich zachtjes uit zijn armen los gemaakt en knielde ootmoedig voor hem neer, terwijl zij met welluidende stem om zijn bescherming smeekte.

Hij was haar taal niet machtig, maar de welluidende klank van haar stem drong tot hem door en hij hief haar op.

Naast elkaar liepen zij den schaduwrijken tuin door, en hij beloofde haar, dat zij vrij gaan mocht waarheen zij wilde.

Plotseling maakte de gedachte dat hij haar zou moeten missen hem verdrietig.

Maar aan den anderen kant had hij toch de groote vreugde om goed voor iemand te zijn. Hij was al blij geweest als hij een onbekenden woestijnroover de vrijheid had gegeven, hoe oneindig veel heerlijker was het dan niet om haar genade te verleenen!

Ek's hart jubelde, zooals het in geringere mate gedaan had toen hij tegenover de schoone dochter van den Kabyl stond. Maar waar had die eerste groote vreugde hem toe gebracht?

Doch ditmaal was zijn zalige blijdschap door geen enkele onreine gedachte vertroebeld. Daarom had Ek ook een besluit genomen, zoodra Ipsar zijn dochter terug verlangde.

Hij voelde dat de vreugde om haar in vrijheid te stellen volkomen opwoog tegen het verdriet van haar te moeten missen.

Ek verheugde zich over dat onschuldige, lieve kind, dat dadelijk overtuigd was geweest dat hij haar geen kwaad zou doen.

Zonder het te weten had Tabita hem barmhartig gestemd tegenover de inwoners van de veroverde stad. Zijn woede over Jatru's handelwijze was daarom gemakkelijk te verklaren.

Hij wendde zich tot den geknielden Ipsar en zeide: „Sta op, ik zal je je dochter laten brengen."

Ipsar gehoorzaamde en terwijl hij van vreugde trilde was zijn hart tevens vol angst. Hoe zou hij haar terugzien? Zou zij door de soldaten mishandeld zijn?

Ek liet den ouden onderbevelhebber, die als tolk dienst deed, Tabita halen.

Het jonge meisje kwam binnen. Zij uitte een kreet van verrukking bij het gezicht van haar vader en wierp zich juichend in zijn armen, terwijl Ek met een stralenden glimlach toekeek.

Neem haar," zei hij, „want je hebt mij meer gegeven dan al het goud dat er bestaat. Je hebt mij doen ervaren, wat ik nooit vermoed had."

Ipsar keek hem verbaasd aan. Was er een valstrik achter zijn woorden verborgen? Maar Ek's blik was oprecht en er schitterde een eigenaardige, hoogere glans in zijn blauwe oogen.

„Doe me alleen het genoegen den ouden huisslaaf mee te nemen. Want hij is je dochter genegen. Trek in vrede van hier en neem al de gevangenen op je schepen mee. Ik schenk je je goederen en goud. Vertrek naar een nieuwe stad, die geen vijandelijke legers bereiken kunnen. Want deze stad zal met de aarde gelijk gemaakt worden. Aldus klonk het bevel van koning Piru, en dat moet ik opvolgen."

Ipsar zweeg geruimen tijd. Zijn arm was beschermend om Tabita heen geslagen, die zich veilig en tevreden tegen hem aandrukte.

„Vertrek met mij," zeide hij, „en ik zal je haar hand schenken. Je bent van een ander volk dan het mijne,

maar je hart is reiner dan dat van andere mannen."

Ek schudde het hoofd. „Ik wil niets van je aannemen," antwoordde hij, „ik moet mijn krijgers naar Karnau terug brengen. Rust je schepen uit en vertrek."

Zeven dagen later was de stad der Punen een puinhoop. De geweldige muren waren in de grachten omver gestort, en doordat het water was afgeleid, was heel de oppervlakte een ontoegankelijk moeras. De laatste Punische kolonie was van de aarde verdwenen, en het rijk der Minaeërs kon kalm zijn macht ontplooiën, tot ook zijn uur eenmaal slaan zou.

Ek had den geheelen buit onder zijn soldaten verdeeld en stond nu aan het strand de trotsche Punische vloot na te kijken.

Hij had een schelp in de hand. Minachtend glimlachend richtte hij er zijn blikken op. Toen wierp hij haar op een steen in duizend stukken. De stem, die er uit gesproken had, was voor altijd verstomd. Ek was wederom in een seconde zijn tijd duizenden jaren vooruit. Hij had het grootste van alles geleerd, n. l. de reine, verheven vreugde van anderen goed te doen zonder aan een belooning te denken, waardoor hij vrede met zich zelf verworven had. De tempel in zijn hart was ingewijd, en hij begreep nu wat de oude profeet bedoelde, toen hij sprak van den verheven, onzichtbaren God, die alom tegenwoordig was en ook in zijn eigen binnenste woonde.

Die had gesproken en Ek had Zijn woord verstaan.

De Punische galeien heschen de zeilen en gleden een voor een de wiegelende zee over. Maar de grootste bleef liggen en zond een boot naar wal, die met vlugge riemslagen naderde. Een man in het wit gekleed kwam op hem af.

Tot zijn verwondering zag Ek dat het Ipsar zelf was, die niet als vroeger een buiging voor Ek maakte, maar hem stoutmoedig in de oogen keek, terwijl hij zeide:

„Ik kom om je nog eens te vragen om met ons mee te gaan. Wat wacht je in Karnau? Om rijkdommen en eer bekommer je je niet, en anders heeft Koning Piru je niet aan te bieden. Ik kom om je te vragen om met mij mee te gaan, maar ditmaal vraag ik het niet uit eigen naam. Tabita heeft mij gezonden. Haar hart verlangt naar je. Naar jou, die barmhartigheid getoond hebt tegenover de overwonnenen en ook het licht der genade over haar hebt laten stralen. Want ook haar heb je overwonnen. Je hebt de muren van haar hart omver geworpen, zoodat het voor je open ligt. Je arm is geweldig en sterk als de storm die de wateren der zee opstuwt. Zij roept om je en smeekt om je bescherming. Haar hart is als een tuin met heerlijke vruchten, die je verfrissen zullen. En zij alleen kan je geven, waartoe geen ander in staat is."

Daar ginds wacht Tabita je. Wees barmhartig en kwets haar harte niet, want zij heeft je innig lief. Je beschermde haar, en gaf haar aan haar vader terug, dien zij bemint. Daardoor heeft haar liefde zich naar jou toegekeerd. — Kom, Tabita wacht."

Hij zweeg. En Ek keek naar het schip.

Zijn hart bonsde hevig en hij werd door een wild verlangen aangegrepen.

Hij zag Tabita's beeldige gezichtje voor zich, en zijn eigen vroeger leven trok als in een nevel voorbij.

Zijn woede op Aki en zijn zwerftocht op goed geluk af naar het Zuiden. Toen veranderde het beeld, en dreef zijn eigen grootheid hem voort. De dorst naar de macht.

Maar weer veranderde hij van doel. De zon begeerde hij, totdat hij zijn groote nederlaag leed en de grijsaard in de woestijn zijn oogen opende voor een hooger streven...

Hij had Hamru hooren vertellen van de afschuwelijke menschenoffers aan den omvergeworpen afgod Baal-Moloch, wiens verwoest beeld nu onder de ruïnes van den tempel lag midden in het ontoegankelijke moeras. Dat was zeker de straf geweest voor de verering van den afgod, die door Ek's hand de laatste Punische stad was toebedeeld.

En de stem uit den tempel in zijn hart sprak tot zijn ziel. Hij zou door zijn eigen voorbeeld den Punen een nieuwen en beteren God leeren kennen. De verheven en eenige, onzichtbare God, wiens grootste gebod is om goed te zijn tegenover anderen en zijn vijanden barmhartigheid te bewijzen.

Die roeping voelde hij in zich en zijn blik straalde.

Hamru en zijn soldaten keken heel verbaasd, toen hun bevelhebber hen verliet en zij bleven lang de zee over staren tot de Punische vloot in de verte verdween.

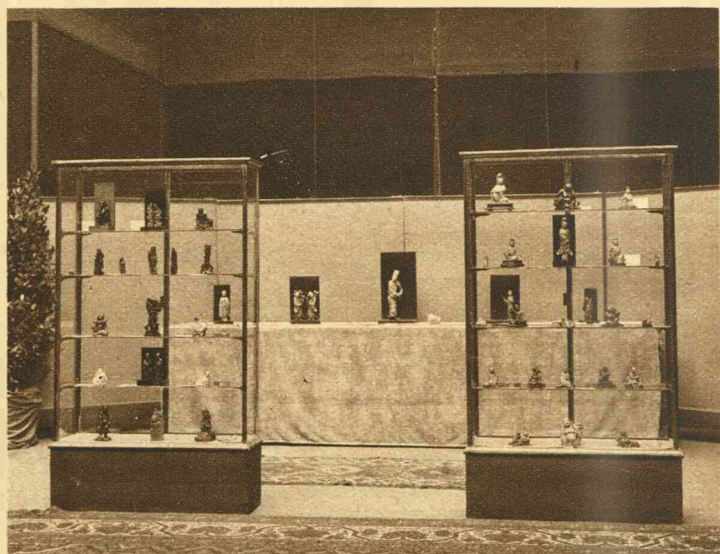
Maar Ek zeilde een onbekende wereld tegemoet en vond in een nieuw land een sprookjesrijk. Tabita's reine liefde was het aardsche loon, dat groter was dan al de schatten, die in het gouden paleis van Koning Piru in Karnau, de prachtstad, te vinden waren.

VAN HEINDE EN VERRE

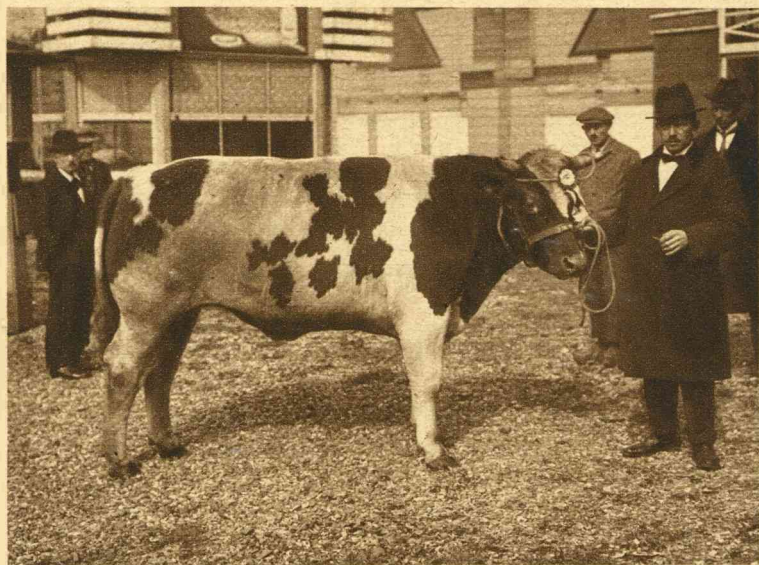
De bloemententoonstelling te Aalsmeer.

Hierboven een tweetal fraaie foto's van de bloemententoonstelling die in het nieuwe veulingsgebouw te Aalsmeer gehouden wordt. *Links*: een overzicht der expositie. *Rechts*: Een schitterende collectie rozen, de clou der tentoonstelling.

Tentoonstelling ten bate van Rusland.

Van 2 tot en met 9 April werd in de kunstzaal van gebouw „Arnhem” te Amsterdam een tentoonstelling gehouden van Oost-Aziatische kunst. Onze foto geeft een tweetal vitrines met interessante inzendingen.

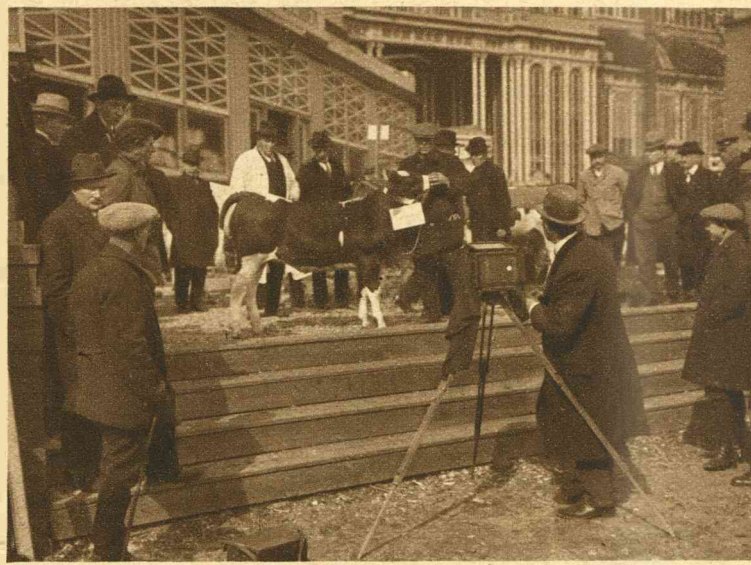
De eerste Paaschvee-tentoonstelling

die van 7 tot 9 April in het Paleis voor Volksvlijt te Amsterdam gehouden werd. Onze foto geeft den met den eersten prijs bekroonden gemesten os.

Ons volgend nummer

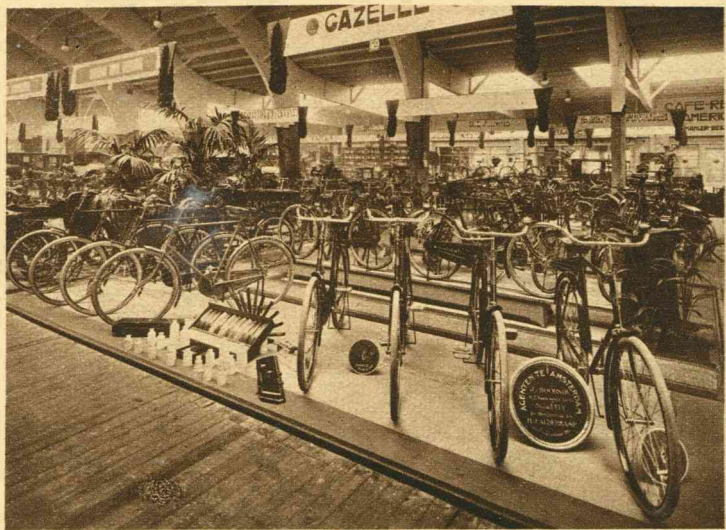
zal, aangezien op den tweeden Paaschdag in onze werkplaatsen natuurlijk niet gearbeid wordt, één dag later, dus

**Donderdag
20 April,
verschijnen.**

De eerste Paaschvee-tentoonstelling

te Amsterdam. --- Onze fotograaf vereeuwigde een pakkend tafereeltje op deze expositie, n.l. hoe een der prijswinnaars gekiekt werd.

**Links:
Van de Amsterdamsche automobielen-tentoonstelling.**

De Gazelle Rijwielfabriek te Dieren gaf op nevenstaande stand een overzicht van haar zoo gunstig bekend staand fabrikaat. De geëxposeerde GAZELLE RIJWIELEN trokken door hun sierlijkheid, fijne uitvoering en prachtige afwerking zeer de aandacht en gaven een duidelijk beeld van het prestatievermogen der zoo bekende Gazelle Rijwielfabriek. Wij voegen hieraan toe, dat de Gazelle Rijwielfabriek zich uitsluitend toelegt op de fabricage van GAZELLE RIJWIELEN en door haar zoo uitstekende geoutilleerde fabriek in staat is op fabricagegebied zulke gunstige resultaten te bereiken en wat voorts een punt van groot gewicht is: de fabricage der voor de samenstelling van GAZELLE RIJWIELEN benodigde deelen geschiedt in eigen fabriek. — Verder exposeerde de Gazelle Rijwielfabriek met ROBBIALAC. Ook deze inzending trok zeer de aandacht. ROBBIALAC is een bijzonder procédé, dat voor lakken van rijwielen, motorrijwielen en auto's zeer is aan te bevelen. De behandeling is zeer eenvoudig, terwijl het gebruik gunstige resultaten geeft. Naar men ons mededeelt is Robbialac bij de agenten der Gazelle Rijwielfabriek verkrijgbaar.

Rechts:

Bezoek van Engelsche Chirurgen.

Een groep der Engelsche Chirurgen die een studiereisin ons land maken en op 7 en 8 April de operaties bijwoonden in het gemeente-ziekenhuis te 's-Gravenhage van den bekenden Dr. J. Schoemaker.

Prof. Dr. Jan Smit,

Hoogleraar aan het Seminarie Rijsenburg, is benoemd tot Apostolisch Vicaris van Noorwegen en Spitsbergen.

Om het kampioenschap biljarten van Leiden.

Van 21 Maart tot 10 April werd te Leiden een biljartwedstrijd om het kampioenschap van deze stad gehouden. Kampioen werd de heer A. Thomas (x), juridisch student aldaar.

Dr. Ing. G. L. F. Philips.

Hierboven een afbeelding der door de kunstenaars T. Dupuis en J. C. Wienecke ontworpen en uitgevoerde plaquette, welke aan den heer Dr. Ing. G. L. F. Philips door het personeel der Philips' Gloeilampenfabrieken te Eindhoven werd aangeboden ter gelegenheid van zijn afscheid als technisch directeur.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

De goed-gedekte tafel.

Men kan wel niets bedenken, dat zóo zal helpen van den maaltijd een succes te maken — vooropgesteld natuurlijk, dat de spijzen goed en smakelijk zijn klaargemaakt — dan een goed, aangenaam gedekte tafel, waarbij alles, wat erop staat, uitmunt door groote reinheid en ordelijk en regelmatig over de tafel verdeeld is.

In de eerste plaats moet men erop letten, dat de tafel goed stevig staat, zoodat niet, wanneer een der gasten er even op leunt, de kans bestaat dat glazen en dergelijken omvallen.

Alvorens de tafel te bedekken met het witte tafelkleed, bedekt men haar eerst met een wit moltonnen onderkleed, dat minstens even lang moet zijn als het tafelblad en dat goed afgetrokken moet worden, anders ontstaan er verhoogingen, die aanleiding kunnen zijn, dat er glazen omvallen. Het bovenlaken moet zoo groot zijn, dat het afhangende gedeelte juist de zitting van een stoel raakt.

Ligt het tafellaken goed, dan zet men de borden rond. Men rekent van het eene bord tot aan het volgende 60 à 80 cm; bij intieme bekenden of bij een huiselijk diner zijn 50 à 55 cm voldoende. De borden plaatst men zóo, dat de rand ervan gelijk komt met den rand van de tafel.

Rechts van het bord legt men een messenlegger, waarop met de snede naar het bord, het mes, en daarnaast (niet op, maar vóór den messenlegger) lepel en vork. Het vischcouvert legt men links. Bezit men dat niet, dan kan men er twee vorken of een vork en een lepel voor in de plaats geven. Het andere tafelgereedschap wordt klaargezet op dientafel of buffet en naar behoefte rondgediend. De servetten legt men met de vouwzijde naar boven op de borden, en naar rechts opengeslagen, in welken opslag men een tafelbroodje verbergt.

De tafelversiering is van veel beteekenis voor den eersten indruk. Daar het kristal en zilver reeds op zichzelf een versiering vormen, wachte men er zich wel voor, dat bloemen en groen in niet al te groote mate aanwezig zijn. Vooral brenge

men geen hooge bloemstukken aan, daar deze beletten dat de gasten hun overbuurman kunnen zien. Het is voldoende, indien men, bij een matig groote tafel, in het midden een lagen bloembak plaatst en aan beide zijden een kandelaber. Verder zet men op iedere tafelhelft een kristallen of zilveren vaasje met een paar mooie bloemen. Een losse bloem voor

De nieuwe mode.

Een fraaie, groote, zwarte strooien hoed, van zeer origineel model, en gegarneerd met zwart zijden lint.

in het knoopsgat der heeren, een klein bouquetje voor de dames kan men op tafel voor het bord of op het servet leggen. Overigens kan men hier en daar een losse bloem leggen

of een takje fijn groen. Noodig is dit echter niet, en men bedenke wel, dat ook in dit geval overdaad schaadt.

De verdere garnering van de tafel wordt gevormd door eenige schoteltjes (bij voorkeur kristallen), waarop men wat fijne bonbons — in gekleurd papier verpakte leveren een heel aardig effect — schikt. Heeft men gekleurde bonbons, dan lette men wel op, dat de kleur der bloemen harmonieert met die der bonbons. Ook wat stukjes geconfijte gember kan men op een schaalje schikken en tusschen de bonbonschaaltjes plaatsen.

Bij een eenvoudig diner zet men bij ieder bord slechts een glas voor rooden wijn en een voor Rijnwijn.

De tafelwijnen schenkt men in karaffen over. Dit maakt een veel aardiger effect dan in flesschen. De fijne wijnen schenke men echter uit de flesch.

Ten slotte zorge men voor een voldoende aantal kleine peper- en zoutvaatjes, zoodat de gasten niet elkander behoeven lastig te vallen wanneer zij zich van deze bij iederen maaltijd onontbeerlijke ingrediënten willen bedienen.

Recept.

Zwezerikcroquetten.

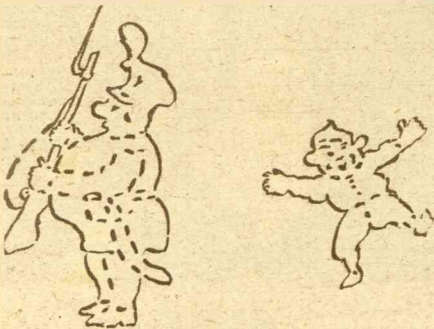
Benodigd: 1 zwezerik, 2 d.L. bouillon, $\frac{1}{2}$ d.L. room, 1 klein blikje champignons, 20 gram bloem; 20 gram boter; 1 scheutje champignonvocht; wat peper en zout, 1 eidooier, foelie, thijm, peterselie, 1 ei of eiwit, paneermeel, frituurvet.

Bereiding: De zwezerik wordt eenigen tijd in koud water te weken gezet, dan in een half uur gaar gekookt in kokend water met zout, foelie, thijm en een takje peterselie, vervolgens wordt de zwezerik met koud water overgoten, de vellen eraf genomen en in kleine stukjes gesneden. De saus wordt gemaakt van de boter, bloem, bouillon van den zwezerik, room, eidooier, peper en zout en de zwezerik erdoor geroerd. Dit wordt op een nat gemaakt bord uitgespreid om te bekoelen. Vervolgens worden er croquetten van gevormd, die dubbel gepaneerd, in zeer warm frituurvet gebakken worden.

VOOR DE JEUGD

Het versieren van Paascheieren.

Het eten van eieren op Paschen is een heel oud gebruik. Het was reeds gewoonte bij onze Germaansche voorouders. Zij waren heidenen, zooals ge wel weten zult, en vierden een lentefeest ter eere van de godin der vruchtbaarheid. Deze godin had bij verschillende volkeren verschillende namen. Bij ons heette ze Freya, waarnaar de zesde dag der week, Vrijdag, genoemd is. In de Duitsche landen heette zij weer anders, namelijk. Ostara, daarom noemen de Duitschers ons Paaschfeest nog Osterfeest, en Paascheieren heeten daar Ostereieren. Het feest van deze

Afbeelding 1.

godin werd door allerlei plechtigheden en gebruiken gevierd. Er werden vreugdevuren, paaschvuren, ontstoken en men at dan ook eieren als een teeken, een zinnebeeld van het herleven der natuur.

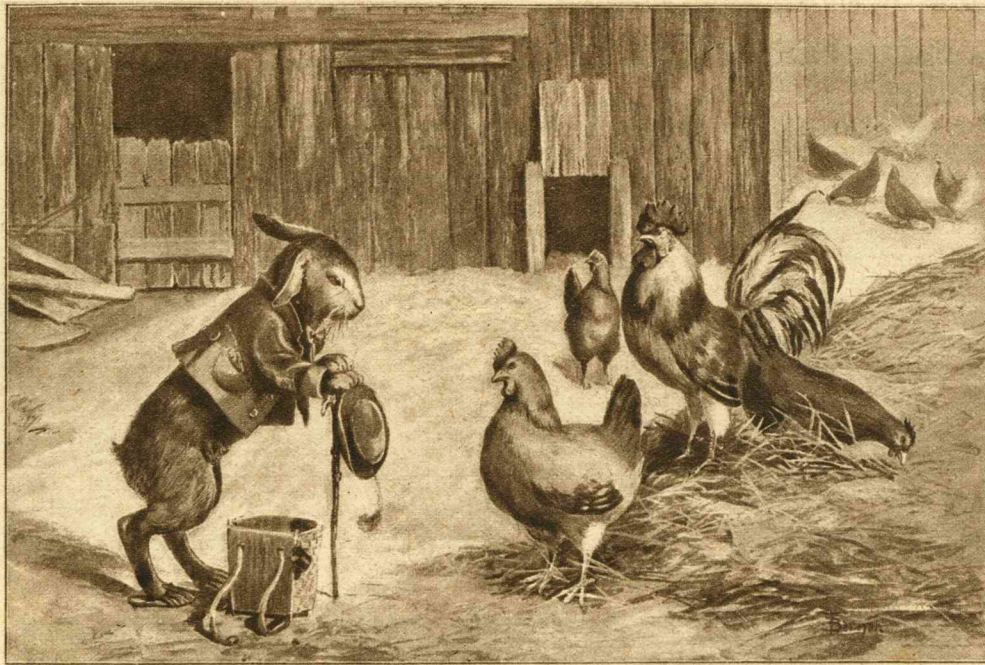
Het was in vroeger tijd, veel meer dan nu, ook gewoonte om de Paascheieren met allerlei bonte kleuren te verven, zelfs in mijn jongenstijd kwam dit voor en ik herinner mij nog wel, dat ik

Afbeelding 1a.

onze broertjes of zusjes ten geschenke geven, te versieren. Dat wil zeggen: niet zooals ik vroeger placht te doen ze rood, paars of blauw te verven. Neen, er hiel aardige poppetjes in verschillende kleuren op teekenen.

DE PAASCHHAAS EN DE KIP.

„Uw gehoorzame dienaar, o schoone dame,
„Ik hoop, dat ik u niet heb gestoord,
„Johannes Paaschhaas is mijn name,
„U heeft wel eens van mij gehoord.

„Ik wou u vragen, juffrouw Henne,
„Hoe 't met uw eierenvoorraad staat,
„Want 'k moet u tot mijn spijt bekennen:
„Ik ben met den mijne uitgepraat.

„Ik en mijn beide broeders loopen
„Den ganschen dag huis in huis uit,
„Om overal eieren op te koopren,
„De beste zijn dan onze buit.”

„Het spijt me dat ik het moet zeggen,
„Zei juffrouw Kip, en keek hem aan,
„Ik doe niet meer aan eieren leggen,
„Heb alles van de hand gedaan.”

„Maar, oom,” hoor ik al roepen, „dat is erg moeilijk!”
Ja, gemakkelijk is dit niet, maar met oplettenheid en geduld, vooral geduld, zullen we het best klaarspelen. Ik, van mijn kant, zal mijn best doen het jullie zoo duidelijk mogelijk uit te leggen.

Kijkt en luistert dus goed toe!
Hierboven zien jullie in stippellijnen vier prentjes afgedrukt. Ze stellen voor: een schildwacht en een straatjongen (Afb. 1); een heer en een dame in ouderwetsche kleederdracht (Afb. 2).

Dat ze gedeeltelijk in stippellijnen zijn geteekend, heeft natuurlijk een beteekenis. We gaan deze prentjes op de witte eierschalen teekenen en kleuren.

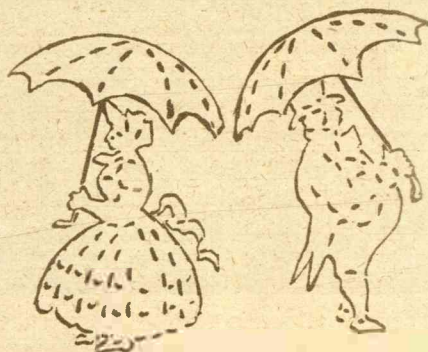
Daartoe teekenen we de plaatjes heel nauwkeurig met calqueerpapier na. Hebben we dit nu met de noodige

vaardigheid gedaan, dan staan op de verschillende eieren de prentjes juist zooals we ze hebben afgebeeld.

Nu blijft ons nog over de schetsen af te maken naar de in Afb. 1a en 2a gegeven voorbeelden. Dit kunnen we, naar eigen verkiezing, doen, met waterverf door middel van een fijn penseeltje of met pipkleursel.

We geven hiervoor nog de volgende aanwijzingen:

1. Schildwacht en straatjongen. — Schildwacht: Sjako en sabel zwart en geel, gezicht lichtrood, neus donkerrood, jas groen, broek rood, schoenen zwart, handschoenen geel, geweerloop blauw, kolf bruin. — Straatjongen: haar geel, gezicht en handen lichtrood, kiel grijs.

Afbeelding 2.

broek bruin. Bovenste deel van het ei helderblauw, onderste deel grijs.

2. Heer en dame. — Heer: Regenscherm groen, hoed lichtblauw met lichtbruinen band, gezicht vleeschrood, haar, handschoenen en kousen wit, jas grijs, om-slagen geel, broek donkerblauw, schoenen zwart, grond groen. — Dame: Regenscherm groen, gezicht en handen vleesch-

kleur, hoed geel, japon oranje-rood, band paars, schoenen zwart en evenals bij Heer, ook de grond groen.

Men mag natuurlijk hiervan naar verkiezing afwijken. En nu, jongelui, doe je best!

Afbeelding 2a.

DE ROOFSPIN

DOOR STEIN RIVERTON

GEAUTORISEERDE VERTALING VAN

Mevr. D. LOGEMAN-v. d. WILLIGEN.

4)

Ja, hij is plotseling gestorven."

"Stakkerd. Ik had wel gedacht dat het zoo zou aflopen. De weg van de „roofspin", is bezaaid met zulke tragische slachtoffers."

"Mijn broer is aan hartaderbreuk gestorven," zeide Einar.

Stiegel wierp hem een snellen blik toe.

"Natuurlijk," zeide hij, „laat ons tot de zaken overgaan."

"Ik heb van morgen een en ander moeten regelen, waardoor ik u onmogelijk in contanten betalen kan. Ik verzoek u dus genoegen te nemen met dezen wissel."

"Dat doet er niet toe, ik moet toch naar de Bank."

"Vertrekt u vandaag?"

"Ja, met den sneltrein naar Kopenhagen."

"Goede reis, vaarwel."

Stiegel vertrok.

Verscheidene van Einar's kennissen kwamen hem in den loop van den dag van hun deelneming overtuigen. Maar hij schepte allen even zwijgend af als meneer Stiegel. Allen kregen hetzelfde antwoord: hartaderbreuk. Hij was weer geheel de koele, nuchtere zakenman.

Op die wijze slaagde hij er gedeeltelijk in om de geruchten tegen te spreken, dat zijn broer zelfmoord had gepleegd, maar ook niet meer dan gedeeltelijk. de praatjes gingen hun gang, er werd heel wat gefluisterd.

Einar had allerlei te doen naar aanleiding van zijn broers dood en ging daarom niet naar het kantoor, doch deed de zaken per telefoon af. Eerst om zes uur 's namiddags ging hij uit. De koetsier kwam vragen of hij voor moest komen, maar Einar wilde liever lopen, omdat hij op die wijze minder de aandacht zou trekken.

Toen hij de stad eenmaal in was, liep hij heel op zijn gemak voort. Hij zag wat bleeker dan anders, maar niemand kon iets van een speciale aandoening aan hem opmerken. Die hem kenden zeiden: Wat een koele vent, daar loopt hij kalm zijn sigaar te rooken, alsof er niets gebeurd is.

Maar die hem beter kenden, zeiden: Hij is een meester in de kunst van zich te beheerschen, hij was dol op zijn broer.

Einar voelde zich wat moe, omdat hij niet geslapen had. Daarom ging hij in het café du Théâtre een absint drinken. Gewoonlijk kwamen er dadelijk kennissen op hem af als hij zich in een café vertoonde. Ditmaal liet men hem met rust. Hij vroeg om de avondbladen, maar toen zijn oog op de advertentie viel met het doodsbbericht van zijn broer, betaalde hij snel en ging heen.

Hij haastte zich voort, diep ellendig over het feit dat hij zich niet beheerschen kon ieder maal dat iets aan den dood van Charlie herinnerde. Hij moest heusch leeren om sterk te zijn. Eindelijk voelde hij zich kalm genoeg om een rijtuig aan te houden om naar Oscarsgade 84 te rijden.

Hij wist dat zij daar woonde.

Zijn broer had 't hem eens en passant verteld. Hij bekeek de naamplaatjes van iedere verdieping. Eindelijk vond hij haar naam. „Mevrouw Valentine Kempel" en belde aan.

Op zijn vraag aan het dienstmeisje dat open deed om mevrouw te spreken, antwoordde het meisje:

"Neen, mevrouw ontvangt vandaag niet."

Falkenberg haalde een visitekaartje uit den zak en schreef er achter op: „Ik moet u spreken."

"Geef mevrouw dit kaartje," zeide hij.

Terwijl het meisje met het kaartje verdween, ging Einar zonder complimenten de deur in en sloot die achter zich. Hij wou en zou naar binnen gaan, zelfs zonder de toestemming van de vrouw des huizes.

Het meisje kwam heel gauw terug.

"Als u zoo goed wilt zijn, mevrouw ontvangt wel."

De meid ging Einar voor door een reeks zeer elegante vertrekken naar een groot boudoir.

De persiennes waren omlaag en zware, gele zijden gordijnen verscholen de vensters. De kamer lag in het halfduister. Daar de gordijnen licht in beweging waren, begreep Einar dat de vensters open stonden.

Hij was alleen in het boudoir, dat werkelijk met veel

smaak was ingericht. Het vertrek bestond uit verscheidene kleinere vertrekken, door sofa's en Japanse schermen van elkaar gescheiden, waar witte zwanen langs blauw zijden hemels zweefden. Het vloerkleed was zoo zacht dat men op zand scheen te loopen. De vele zijde in de kamer gaf een indruk van koelte, terwijl een eigenaardig parfum het vertrek vervulde.

Plotseling werd de portière met een ruk opzij geslagen, de draperie ruischte.

Daar stond Valentine voor hem. „De roofspin" was in het zwart, maar het prachtige, zwarte toilet deed haar bijzondere schoonheid alleen nog meer uitkomen. Einar boog, maar voor hij iets had kunnen zeggen, had Valentine zijn hand gegrepen.

"Hoe mooi van u om mij te bezoeken, dat had ik niet gedacht," zeide zij, terwijl zij hem met haar groote, zwarte oogen aanzag, die glinsterden van de tranen.

Einar kreeg een schok, toen hij haar in het gelaat keek. Hij had werkelijk niet gedacht dat zij zoo schoon was.

Hij trok zijn hand terug.

"Mevrouw," begon hij.

En historische plek in Jeruzalem.

Hierboven een afbeelding van de plaats, waar Judas, de afvallige apostel, Jezus aan de Hoogepriesters verraden heeft.

Maar zij duwde hem op een berg van kussens en zijde met een:

"Ga zitten, ga zitten, dan kunnen we samen praten. Ik dacht dat u mijn vijand was, maar nu zie ik dat u mijn vriend is."

Einar keek haar verbaasd aan.

Zij lag achterover op de chaiselongue, die vlak naast hem stond. Zooals zij daar lag, kwam haar schoonheid eerst goed tot haar recht. Door een reet van het gordijn gleed er een witte zonnestraal naar binnen, danste over de meubels en speelde langs haar hals, daarop over haar gelaat en begon dan weer te trillen.

Valentine boog zich naar hem toe en liet het hoofd op haar elleboog rusten. Haar kleed gleed omlaag en ontblootte den arm.

"We hadden hem beiden lief," fluisterde zij.

Einar wilde opspringen, maar bedwong zich.

"Hij had u in ieder geval lief," zeide hij.

Valentine deed alsof zij den steek niet bemerkte. Zij verdiepte zich in herinneringen en haar oogen kregen een droomende uitdrukking.

"Het kwam zoo plotseling," zeide zij, „wie zou dat gedacht hebben. O, wat moet hij een vreeselijk verdriet gehad hebben. Wat denkt u dat de reden geweest is?"

"Mevrouw," antwoordde Einar, „ik kom u juist hetzelfde vragen: wat was de reden?"

"Hoe zou ik het weten? Hij was altijd even zorgeloos en vriendelijk als we samen spraken. Ik had er niets geen idee van."

"Maar u heeft toch het laatst van ons beiden met hem gesproken, mevrouw."

Hij bemerkte dat Valentine's oogen even van uit-

drukking veranderden, daarop was zij weer dezelfde, droomende, smachtende vrouw van te voren.

"Dat is waar," zeide zij, „hij was zoo lief gisterenavond. Hij hielp mij met een kleine verlegenheid."

"Och kom, een verlegenheid?"

Zij ging overeind zitten en boog naar Einar toe. Zij was zoo dicht bij hem dat haar schouder bijna zijn arm aanraakte. Hij werd den geur van haar haar gewaar:

"Ja, in het Grand Café, waar ik u beiden in de vestibule ontmoette, voor ik de spiegelzaal inging. Later ontmoette ik Charlie alleen en fluisterde ik hem in: Charlie, red me uit de handen van den ritmeester."

Einar kreeg een schok.

Valentine wierp zich lachend op de chaiselongue achterover, zoodat de witte zonnestraal langs haar beide roode lippen gleed.

"Want die ritmeester is zoo intens vervelend," praatte zij voort, „hij praat over niets anders dan over zijn paarden. Charlie was zoo vriendelijk om me naar huis te brengen. Ik was hem toch zoo dankbaar. De ritmeester had een beetje veel champagne gedronken en dan is hij niet uit te houden. Ja, Charlie was heusch allerliefst... Zeg eens," vervolgde zij fluisterend, „het zou toch niet om geld geweest zijn... wissels misschien?"

Einar keek haar aan.

"Misschien komt er dat wel bij," zeide hij.

"Hemel," riep zij, „als er iets niet in orde is, moeten we alles doen om zijn reputatie op te houden."

Zij stond op en passeerde Einar zoo van nabij dat haar zijden kleed langs zijn knieën ritselde.

Zij ging naar een hoek van de kamer, rammelde met een paar sleutels en opende een lade.

Einar bleef stom van verbazing zitten waar hij zat. Hij voelde hoe hij langzamerhand onder den indruk kwam van den geur in het boudoir, het ritselend geluid van haar kleed, haar schoonheid en haar oogen. Voor wat wilde hij haar eigenlijk ter verantwoording roepen? Verward streek hij met de hand over het voorhoofd. Valentine kwam terug met iets in haar hand gefronneld.

"Als het iets is dat oogenblikkelijk verholpen moet worden, staat dit tot uw dispositie," zeide zij.

Einar stond doodelijk verschrikt op.

Zij legde eenige bankbiljetten op tafel.

"Later kan ik meer bezorgen," zeide zij, „ik heb veel vrienden. Bovendien kunt u wel als zijn broer —"

"Mevrouw," riep Einar, „u weet heel goed dat u mij beledigt."

Er lagen twintig bankbiljetten van duizend kronen op tafel.

"Ik zou u gaarne doen opmerken dat mijn broers geldelijke verplichtingen de mijne zijn. In een uur tijds kan ik vijfmaal zooveel bezorgen."

"Vijf maal zooveel," riep zij, terwijl zij dadelijk naar hem toevloog. „wat bent u nobel! Vijf maal zooveel, honderdduizend — echt iets voor Charlie's broer."

Hij duwde haar van zich af. De laatste scène, het gezicht van die onooglijke biljetten voor hem op tafel, hadden hem weer tot bezinning gebracht.

"Ik kom u eigenlijk om rekenschap vragen," zeide hij.

"Rekenschap? Waarvoor?"

"Voor Charlie's dood."

"Neen, die is goed. Wat mankeert u? Wat heb ik met Charlie's zelfmoord te maken?"

Zij knipte minachtend met de oogen.

"Er is vannacht een diefstal in mijn woning gepleegd," zeide Einar.

"Zoo — en wat is er gestolen?"

"Vijf en twintig duizend kronen."

"Werkelijk? Misschien beschuldigt u er Charlie van? Mag ik u dan uw verlies vergoeden als het u blijft? Ga uw gang, daar liggen twintig duizend kronen op tafel."

Einar perste de lippen op elkaar.

"Begrijp me wel," zeide hij, „de directe aanleiding van mijn broers zelfmoord is deze diefstal. Maar hij is onschuldig."

"Wie is dan de schuldige?"

"Dat kreeg mijn broer te weten voor hij de daad beging. Ik denk dat die mededeeling hem de hand naar het wapen deed uitsteken. En ik ken nog iemand die weet, wie de schuldige is, namelijk u."

Valentine's oogen schoten vlammen.

"Bewijs dat!" riep zij.

"Bewijzen? Is het geen bewijs genoeg dat ik u ken? Over die vijf en twintig duizend denk ik niet verder, die komen zeker goed te pas waar ze nu zijn. Maar ik wil u dwingen om me rekenschap af te leggen van de verhouding tusschen u en mijn broer van het begin tot het einde."

(Wordt Vervolg)

PANDER
& ZONEN

DEN HAAG
AMSTERDAM
ROTTERDAM
Kleurechte GORDIJNSTOFFEN
Breed 125 cm. fl. 1.55 per Meter.

VOOR

Grappjes.

De bedelaar belde. Mevrouw keek zelf door het raam en zag hem staan. Zij deed de deur open en zei: „Ik heb je toch gezegd om hier nooit weer terug te komen!”

„Pardon, mevrouw,” zei de bedelaar. „mijn secretaris heeft dan zeker vergeten uw naam van mijn lijst te schrappen.”

Jan de Bruin was de grootste, maar ook de ondeugendste jongen van de klas. Na verloop van tijd was het geduld van den onderwijzer uitgeput. Hij schreef een briefje en gaf dit aan Jan mee voor zijn moeder, die het volgende las:

„Jan de Bruin is de grootste jongen van mijn klas, maar ook de slechtste. Wat moet ik doen?”

Jan's moeder schreef onder het briefje het volgende:

„Doe wat u wilt! Ik heb mijn handen vol met zijn vader.”

Hij: „Ik hoor, dat uw man niet meer rookt. Dat betekent, dat hij een sterken wil heeft!”

Zij: „Ach — ik heb een sterken wil.”

Bobby (vol bewondering kijkend naar de mooie tekeningen op Pietje's arm): „Deed het zeer, toen je ze erop teekende?”

Pietje: „Neen — maar toen mijn moeder ze zag wél!”

Onderwijzer: „Kun je mij zeggen, Jantje, waar de zwaluw thuis hoort?”

Jantje: „Ja mijnheer. In zijn nest!”

Hij: „Toen ik je trouwde, dacht ik dat je een engel was.”

Zij: „Ja, daarom trouwde je mij zeker, omdat je dacht, dat ik dan geen kleeren noodig had.”

Bloemenmeisje: „Een bloem, mijnheer?”

Mijnheer: „Neen, dank je.”

„Een bloem voor uw vrouw, mijnheer?”

„Ik heb er geen een!”

„Voor uw meisje dan?”

„Heb ik ook niet!”

„Nou, koop u er dan een, omdat u zoo bijzonder door de fortuin begunstigd bent.”

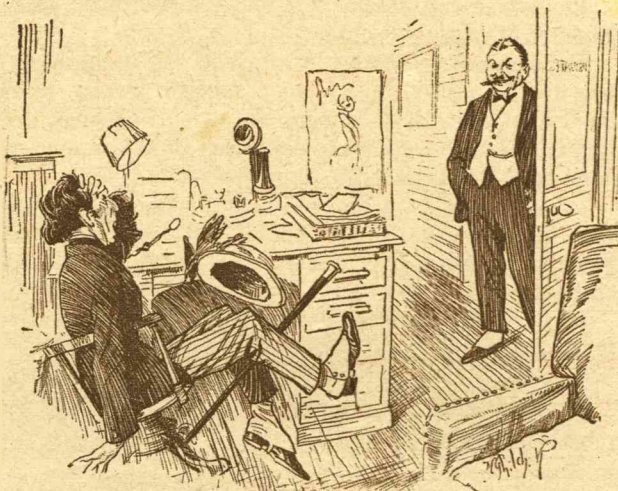
Passagier: „Wat is er aan de hand, conducteur?”

Conducteur (die het beu is op de vragen der passagiers te antwoorden): „O, de nieuwe seinhuishwachter heeft rood haar, en nu kunnen wij de locomotief er niet voorbijkrijgen.”

Allerlei Wetenswaardigs.

UITBESTEDING VAN WEEZEN.

Omstreeks het einde van de 17e eeuw werd in ons land nog een groot gedeelte der weeskinderen publiek uitbesteed en hetzelfde geschiedde met de ouden van dagen, een en ander van wege de stadsarmvoogden. Dit ging wel op zeer eigenaardige en onkiesche wijze toe. Op den dag der uitbesteding, welke gewoonlijk in een herberg plaats had, hetgeen door den stadsomroeper tevoren was bekend gemaakt, begaven zich daarheen al degenen die wel een besteding in huis wilden hebben. Ook werden de oudjes en de weeskinderen er heen gevoerd, terwijl de armvoogden in vol ornaat mede aanwezig waren. Een „notarius publicus” leidde de bijeenkomst, en deelde mede dat de uitbestedingen voor een jaar zouden plaats hebben. Hij, die het minste kostgeld verlangde zou den besteding krijgen. En inderdaad, de gevraagde prijzen waren niet hoog. Een 80-jarig hulpbehoevend besje bijv. werd uitbesteed voor 760. Waren de ouden en gebrekkigen „van de hand” gedaan, dan kwam de beurt aan de weesjes en dat leidde dikwijls tot droevige tooneeltjes. Kinderen uit één gezin konden meestal niet bij elkaar blijven, de ouden wilden de boeren voor weinig geld hebben, maar van de kleintjes, die niets dan last gaven, wilde men niets weten. Dan werden de arme kleinen, die

Een onaangename vergissing.

Tooneelschrijver: „Ik heb aan dien reporter, die daar juist weggaat, verteld hoe groot het honorarium is, dat ik voor mijn nieuwe drama gekregen heb.”

Directeur: „Dat was geen reporter — het was een inspecteur van de Inkomstenbelasting!”

kortelings vader of moeder verloren hadden, nog gescheiden en gevoerd naar een nieuw „tehuis” waar hun meestal geen liefde, maar wél hard werken wachtte. Deze verenigingen werden, gelijk reeds gezegd, eens per jaar gehouden. Men kan nagaan met welk een angst in het hart de uitbestedelingen, zoowel zij die het goed als zij die het slecht getroffen hadden, den nieuwen uitslag afwachten; men wist immers niet of men een „beul” in de handen zou vallen ditmaal. of opnieuw door den vorigen beul zou worden ingeveild. De armvoogden letten alléén maar op de goedkoopere en wakkerden den concurrentielust aan, zooveel dit in hun vermogen was.

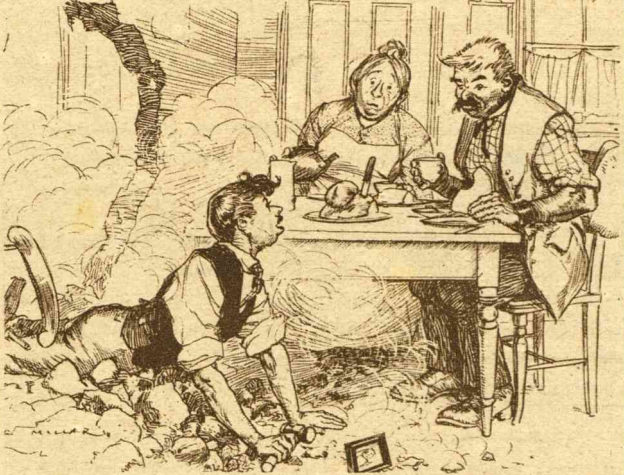
Inderdaad een mooie „armenzorg”! Gelukkig dat er in de 19e eeuw aan zulk uitbesteden van overheidswege een einde kwam.

Het werd tijd, hoog tijd, en het kan ons alleen verwonderen, dat men dit niet eer heeft ingezien!

De mieren als beheerschers der wereld.

In den tijd, toen de machtige wouden van onkruid, die wij thans weder als steenkool uit de ingewanden der aarde opdelfen, de wereld bedekten, waren het de mieren, die als de verstandelijk hoogst ontwikkelde wezens, de wereld beheerschten. Eerst toen de physische voorwaarden ongunstiger werden voor de insecten, bloeide er een grooter geslacht op, dat ook verstandelijk de meerdere dezer kleine dieren werd.

Door een Londensche firma worden thans uitneembare tennisbanen geleverd, die onmiddellijk voor gebruik gereed zijn.

Onze moderne huizen.

Heer des huizes: „Dat is een mooie manier van doen om zoo maar bij iemand te komen binnenvallen.”

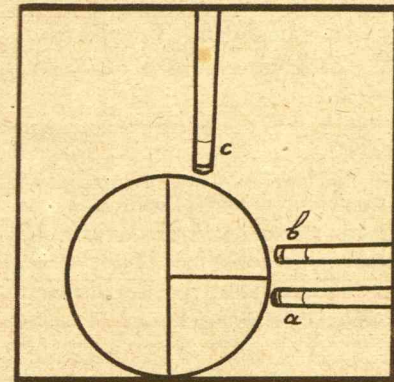
De buurman (die een portretje wou ophangen): „Ik klópte toch!”

IEDEREEN

Biljarten.

Het amortiseeren.

Een der meest kenteekende verschillen tusschen een zwak en sterk biljarter ligt o.a. hierin: dat de laatste na drie stooten gedaan te hebben meestal een goede positie heeft, terwijl de eerste een goede positie der ballen doorgaans in één stoot kwijt is. Het geheim van het sterke spel berust voor een zeer groot deel op de vaardigheid in het amortiseeren, dat wil zeggen: de kunst om de afstootkracht over te brengen op den tweeden bal, en den stootbal bijna direct na het caramboleeren stil te doen liggen.

Afbeelding 1

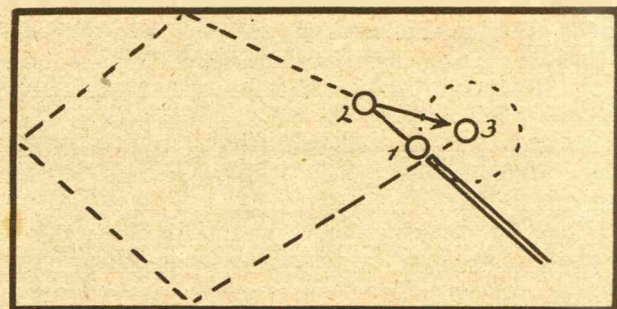
midden getroffen wordt, hoe minder draaiing deze ontvangt en hoe minder snel hij zich dus — na het ontmoeten van een band of bal — over het biljart zal bewegen.

De amorti wordt aangewend zoowel bij trek-, band- en doorschietstooten als bij piqueeren en masseeren.

In afbeelding I vindt men drie amorti-raakpunten aangegeven: a trekken; b doorschieten; c masseeren.

Afbeelding II doet een amorti-trekstoot zien. Na de carambool moeten de drie ballen zich op de gecirkelde plek bevinden.

Biljarter.

Afbeelding 2.

En mooie gedachte.

Vroeg in den morgen, wanneer het u leed doet, reeds ontwaakt te zijn, zeg dan tot uzelf dat gij tot den menschelijken arbeid zijt ontwaakt. Voor den arbeid zijt ge geboren en in de wereld gekomen, en ge zoudt verdrietig zijn dat gij aan 't werk moet? Of zijt gij in 't leven geroepen om in de veeren liggend u te koesteren? Dit moge aangename zijn, maar zijt ge dan voor uw genoeg geboren of veeleer om te arbeiden en u in te spannen? Ziet, alle schepselen, de leeuweriken en de mieren, de spinnen en de bijen, hoe elk zijn werk volbrengt en op zijne wijze arbeid aan de groote levenstaak. En gij zoudt de uwe niet volbrengen, den weg niet gaan, dien de menschelijke natuur u voorschrijft?!

Marcus Aurelius.

Het hart eener moeder is een afgrond, op den bodem waarvan zich altijd vergiffenis bevindt.

Balzac.

Ook U verzorgt Uw tanden!

Gebruikt U een mondwater, zoo is dat vast en zeker **ODOL**. Voor de mechanische reiniging der tanden wordt in het bijzonder

ODOL-tandpasta

aanbevolen. Deze voorkomt bovendien, bij dagelijksch gebruik, de leelijke verkleuring der tanden en het aanzetten van tandsteen, verdrijft elken onaangenamen reuk van den mond en veroorzaakt een welriekenden adem.

